

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Amruševa 2/II

70. P-1705/2017

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Maji Jurovicki u pravnoj stvari tužitelja ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupano po punomoćnicima Sanji Porobija i Borisu Porobija, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII protiv tuženika TURIST TRIP d.o.o. „u stečaju“, Karlovac, Perivoj Slobode 10, zastupano po punomoćnici Diani Kristini Miškulin Novak, odvjetnici iz OD Marković i partneri iz Zagreba, Ilica 1a, radi utvrđenja postojanja novčane tražbine u iznosu od 675.367.324,72 kn, nakon zaključene glavne i javne rasprave u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika dana 16. listopada 2020., s danom objave 27. studenog 2020.

p r e s u d i o j e

I Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi posl.br. Iv-15095/1992 od 2. srpnja 1992. Okružnog privrednog suda Zagreb.

II Utvrđuje se da postoji tražbina tužitelja ZAGREBAČKE BANKE d.d. Zagreb, Paromlinska cesta 2, OIB: 92963223473, MBS: 080000014, prema tuženom TURIST TRIP d.o.o. u stečaju Karlovac, Perivoj slobode 10, OIB:70528280264, u iznosu 675.367.324,72 kn kao tražbina je III višeg isplatnog reda s osnove Ugovora o izdavanju garancije na CHF 4.000.000,00 od 15. svibnja 1989. i I. Dodatka od 5. srpnja 1990., Ugovora o izdavanju garancije na DEM 8.500.000,00 od 1. lipnja 1990., Ugovora o izdavanju garancije na ITL 3.000.000.000,00 od 15. svibnja 1989. i Dodatka br.1. od 18. listopada 1990., Ugovora o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića na USD 360.000,00 od 28. ožujka 1991., Ugovora o kratkoročnom kreditu na 7.000.000,00 Din. od 15. studenog 1990., I. Dodatka od 17. siječnja 1991., II. Dodatka od 18. travnja 1991. i III. Dodatka od 9. svibnja 1991. sve kako je označeno u prijavi potraživanja u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom TURIST TRIP d.o.o. u stečaju, Karlovac, Matka Laginje 16, sada na adresi Karlovac, Perivoj Slobode 10, od 21. srpnja 2000.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 84.764,87 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Na prijedlog ovrhovoditelja Okružni privredni sud u Zagrebu izdao je rješenje o izvršenju posl.br. Iv-15095/1992 od 2. srpnja 1992., protiv dužnika TEXHOL poduzeće za trgovinske usluge i financijski inženjering d.o.o., pravni slijednik poduzeća "Textil" Zagreb, Šoštarićeva 10, "AVAIMPEX" poduzeće za uvoz i izvoz gotovih tekstilnih proizvoda i konfekcije d.o.o. Zagreb, Šoštarićeva 10, "ANERATEX" međunarodna trgovina i unutrašnja

trgovina na veliko i malo d.o.o. Zagreb, Šoštarićeva 10, "INTERTEXTIL" poduzeće za postupanje i posredovanje d.o.o. Zagreb, Draškovićeva 53 i "TEXCOT" poduzeće za

međunarodnu i unutrašnju trgovinu d.o.o. Zagreb, Gotovčeva 1, kojim je naloženo dužnicima isplatiti vjerovniku dugovanje u ukupnom iznosu od 1,393.377.360.- HRD uz trošak izvršnog postupka od 30.000.- HRD.

Tuženik je uložio prigovor 31.8.1992. povodom kojeg prigovora je tadašnji Okružni privedeni sud Zagreb stavio izvan snage rješenje o izvršenju posl. br. Iv-15095/92 od 2.7.1992. te odredio da se postupak nastavlja u parnici po prijedlogu kao tužbi.

Tuženici u prigovoru prvenstveno ističu prigovor promašene pasivne legitimacije, budući su svi sporni ugovori sklopljeni sa D.P. "TEXTIL" export-import u razdoblju od svibnja 1989. do početka 1991., a 1. srpnja 1991. dolazi do holdinga i "TEXHOL" preuzima prava i obveze D.P. "TEXTIL", a "TEXTIL" import-export nije knjižio dug po kreditnim linijama u iznosu od 1.196,394.921. to ga nije ni prenio na "TEXHOL" kao obvezu, pa obvezu "TEXHOL" ne priznaje jer ju nije ni preuzeo, a ukoliko potraživanje postoji, odnosi se na ino-poduzeće "ECOTEX" Munchen, mješovito njemačko-hrvatsku firmu.

Tuženici nadalje ističu da je Ugovorom o uređenju međusobnih odnosa od 12.4.1991. u čl. 4. ugovora, predviđena obveza sudužnika na dostavljanje 6 vlastitih blanco mjenica i akceptnih naloga, po potrebi drugih sredstava osiguranja, međutim "TEXHOL" nikad nije dostavio banci niti jedno sredstvo osiguranja potraživanja, što znači da nije niti preuzeo obveze navedene u Ugovoru. Tuženici, osim TEXHOL-a priznaju postojanje određenih obveza prema Zagrebačkoj banci, ali ne u tom obimu. Također ističu da su i jedni od dioničara Zagrebačke banke te raspolažu sa 12272 dionice, što predstavlja protuvrijednost njihovih potraživanja. Ujedno prigovaraju načinu obračuna kamata jer isti nije u skladu sa ugovorima.

U odgovoru na prigovor tuženika tužitelj ističe da je TEXHOL pravni slijednik TEXTILA export-import jer je TEXTIL pripojen TEXHOLU. Ističe kako odgovornost II-V tuženika proizlazi iz Ugovora o uređenju međusobnih odnosa od 12.4.1991. kojim su poduzeća preuzela solidarnu odgovornost za ispunjenje svih obveza dužnika, pravnog prednika I-tuženika. Ističe da se veliki dio tužbenog zahtjeva odnosi na potraživanja temeljem Ugovora o izdavanju garancija i to tri ugovora koja je tužitelj sklopio sa pravnim prednikom I-tuženika poduzećem TEXTIL. Tužitelj pojašnjava da je potraživanje tužitelja nastalo plaćanjem u inozemstvu temeljem garancija koje su izdate u korist LBH Internationale Handelsbank AG. Dalje navodi da iz nalaza radne skupine sastavljene od predstavnika tužitelja i tuženika proizlazi da su firme TEXHOLA u inozemstvu : Ecatex GmbH Munchen, Intex Trading AG Zurich i Bematex S.p.a. Milano, koje firme su zasebne pravne osobe pa poriče navode iz prigovor tuženika da su ino-tvrtke novi dužnici tužitelja jer je promjena na strani dužnika uvjetovana pristankom vjerovnika.

Tužitelj povisuje tužbeni zahtjev za 44.215,83 DEM u dinarskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom, odnosno sa ugovorenom kamatom prema Odluci o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. (kamatna stopa promjenjiva) od dospijeca do isplate, a ovo potraživanje tužitelj temelji na Ugovoru o izdavanju garancije od 1.6.1990. po kojem je banka izvršila plaćanje u inozemstvu RHB Internationale Handelsbank AG-

Sud je u dokaznom postupku prema čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/94, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08; 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 u daljnjem tekstu: ZPP), a radi utvrđenja činjeničnog stanja sud izvršio uvid u Ugovor o izdavanju garancije od 15.5.1989. (list 5 do 7 spisa), u Ugovor o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića od 28.3.1991. (list 8 i 9, 486-487 spisa), u Ugovor o kratkoročnom kreditu od 15.11.1990. (list 10 i 11, 91, 493 i 494 spisa), u I Dodatak ugovoru o kratkoročnom kreditu od 17.1.1991. (list 12, 92, 495 spisa), u II Dodatak ugovoru o kratkoročnom kreditu od 18.4.1991. (list 13, 93, 496 spisa), u III Dodatak ugovoru o kratkoročnom kreditu od 9.5.1991. (list 14 i 15, 25, 497 i 498 spisa), u Ugovor o izdavanju garancije od 1.6.1990. (list 16 do 18 spisa), u Ugovor o izdavanju

garancije od 15.5.1989. (list 19 do 21 spisa), u Ugovor o uređenju međusobnih odnosa od 12.4.1991. (list 22 do 24 spisa), u izvadak Zagrebačka banka d.d. (list 26, 499 spisa), u izvadak o stanju potraživanja po naknadama za bankarske usluge i ostalih potraživanja (list 27

i 28 spisa), u izvratke Zagrebačke banke od 7.5.1992. (list 29 do 32 spisa), u izvratke Zagrebačke banke od 11.5.1992. (list 33 i 34 spisa), akceptne naloge (list 44, 47 spisa), u odluku o prestanku radnog odnosa po sporazumu sa radnikom od 13.9.1990. (list 45 spisa), u rješenje od 25.9.1990. Samoupravne interesne zajednice mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika hrvatske (list 45 spisa), u karton deponiranih potpisa (listu 48 i 99 spisa), u krivičnu prijavu od 20.10.1992. (list 49 i 104 spisa), u rješenje Okružnog privrednog suda u Zagrebu posl.br. P-11324/92 od 22.10.1992. (list 50 i 51 spisa), registarski uložak 1-12594 (list 56 i 57, 65-66 spisa), u Nalaz od 1.10.1991. (list 58 i 59, 67 i 68 spisa), u izvadak iz posjedovnog lista od 8.10.1992. Grada Zagreba, Gradskog zavoda za katastar i geodetske poslove odjela za katastar Odsjek za katastar Zagreb (list 74 do 76 spisa), u izvadak iz zemljišne knjige (list 77 i 78 spisa), u obveznice za podmirenje dospjelih obveza prema Zagrebačkoj banci od 11.9.1991. (list 87 do 90 spisa), u zahtjev za prolongaciju vraćanja kratkoročnog kredita za ostale namjene (list 94 spisa), u Ugovor o zalogu dionica od 29.4.1991. (list 95 i 96 spisa), u akceptni nalog (list 98 spisa), u dopis Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj KT-5363/92 od 12.2.1993. (list 107 spisa), u optužnicu Općinskog suda u Zagrebu od 5.2.1993. (list 111 i 112 spisa), u krivičnu prijavu od 15.2.1993. (list 113 spisa), u dopis TEXHOL d.o.o. od 4.3.1993. (list 115 spisa), u rješenje Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj KT-5363/92 od 5.2.1993. (list 116 spisa), u specifikaciju potraživanja banke od poduzeća TEXHOL Zagreb (list 121 i 122 spisa), u obračun kamata (list 123 do 138 spisa), u rješenje Hrvatskog fonda za privatizaciju od 31.5.1993. (list 148 i 149 spisa), u presudu Upravnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu broj Us-7721/1993-3 od 1.7.1993. (list 150 i 151 spisa), u dopis Državnog odvjetništva RH Ut-92/93 od 15.10.1993. (list 152 spisa), u dopise Zagrebačke banke d.d. (list 156 do 159 spisa), u garanciju br. 4424-3-07819 (list 160, 166 spisa), u nalog za izvršenje dozname u inozemstvu (list 161, 165, 169, 171, 173, 176, 181, 184, 186, 189, 191 do 193, 197 i 198, 200 i 201, 211, 213, 215, 218, 221, 224, 226, 229, 236 do 238, 243 spisa), u nalog za otvaranje kratkoročnih kredita (list 162, 174, 177, 202 spisa), u zaduženje od 23.3.1992. (list 163 spisa), u dopise Zagrebačke banke d.d. -garancije (list 164, 168, 170, 172, 175, 180, 183, 185, 188, 190, 195 i 196, 199, 210, 212, 214, 217, 220, 225, 228, 235, 242 spisa), u odobrenje (list 182, 187, 205, 219, 222, 234 spisa), u dopis Zagrebačke banke od 27.9.1991. (list 203 spisa), u izvještaj o zaduženju (list 204 i 207 spisa), u dopis od 30.9.1991. (list 206 spisa), u dopis Zagrebačke banke d.d. (list 208, 216, 227, 230, 239 spisa), u interni nalog (list 233 spisa), u dopis TEXHOLA od 2.9.1991. (list 240 spisa), u izvještaj o zaduženju (list 245 spisa), u dopis od 30.9.1991. (list 246 spisa), u dopis Zagrebačke banke d.d. (list 247 spisa), u zaduženje (list 248 spisa), u izvještaj o isplati po akreditivu (list 249 spisa), u obavijest o dospijeću plaćanja po akreditivu (list 250 spisa), u rješenje Okružnog privrednog suda u Zagrebu od 14.1.1994. posl.br. P-11324/92 (list 254 do 257 spisa), u rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-1657/94-2 od 5. srpnja 1994. (list 277 i 278 spisa), u izvadak iz zemljišne knjige (list 286 spisa), u izvadak iz posjedovnog lista (list 287 i 288 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-11324/92 od 16.2.1995. (list 289-290 spisa), u djelomičnu presudu na temelju priznanja Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-11324/92 od 5.6.1995. (list 296 i 297 spisa), u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-11854/94 od 11.4.1995. (list 301 do 304, 330 do 333, 614 do 617 spisa), u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-15652/92 od 7.6.1995. (list 311 i 312, 334 do 336 spisa), u obračun kamata (list 313 i 314 spisa), u odluku (list 315 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-11324/92 od 3. srpnja 1995. (list 321 i 322 spisa), u presudu Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-3060/95-2 od 31.10.1995. (list 337 do 341 spisa), u rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-658/96-2 od 18.11.1997. (list 347 i 348 spisa), u rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-903/98-2 od 30.6.1998. (list 350 do 352 spisa), u dopis Ustavnog suda RH posl.br. U-III-309/2000 od 21.3.2000. (list 357 spisa), u potvrdu sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu od 6.12.1999. (list 361 spisa),

u izvadak iz sudskog registra (list 362 i 363 spisa), u rješenje Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Su-290/00-2 od 27. lipnja 2000. (list 367 spisa), u izvadak iz sudskog registra (list 373 do 376 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-2389/98 od 29.10.2001.

(list 377 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-2389/98 od 29.4.2002. (list 387 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-2389/98 od 2.9.2002. (list 389 spisa), u izvješće stečajnog upravitelja od 20.2.2002. (listu 395 do 397 spisa), u Ugovor o izdavanju garancije od 15.5.1989. (list 406 do 408, 430 do 432 spisa), u nalog za dojavu transakcije uz nalog za izvršenje doznake u inozemstvu (list 411 do 421, 439 do 451 spisa), u pregled obračunate kamate za kredite (list 422 do 429, 434 do 436, 452 do 460, 479 do 485, 492), u I Dodatak Ugovoru o izdavanju garancije od 5.7.1990. (list 433 spisa), u garanciju od 17.7.1990. (listu 461 spisa), u garanciju od 27.6.1990. (list 466 spisa), u Ugovor o izdavanju garancije od 1.6.1990. (list 463 do 465 spisa), u nalog za izvršenje doznake u inozemstvu uz nalog za dojavu transakcije (list 469 do 478 spisa), obavijest o dospijeću plaćanja po akreditivu (list 488 spisa), u izvještaj o isplati po akreditivu (list 489 i 490), u obavijest o likvidaciji akreditiva s odloženim polaganje dinarske protuvrijednosti od 23.9.1991. (list 491 spisa), u pregled obračunate kamate (list 500 do 504, 511 spisa), zahtjev za sastavljanje kredita za ostale namjene u tečaj (list 505 spisa), u izvještaj o odobrenju (list 506 do 508, 510 spisa), u zahtjev za sastavljanje kredita za ostale namjene u tečaj (list 509 spisa), u specifikaciju (list 513 do 515 spisa), u izračun kamata (list 516 spisa), u izvadak (list 517 spisa), u prijavu potraživanja Zagrebačke banke u stečajni postupak (list 518 i 519 spisa), u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-8029/95 od 26.6.1996 (list 618 do 620 spisa), u presudu Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-1599/097-2 od 17. lipnja 1997. (list 621 do 624 spisa), u garancije (list 609, 644 i 645 spisa), u dopis (list 648 i 649 spisa), u Ugovor o uređenju međusobnih odnosa (list 652 do 654 spisa), u dopise (list 672 do 716 spisa), u račune (list 752 do 756 spisa), u potvrdu o terećenju (list 763 spisa), u izvješće o isplati po kreditu (list 765 spisa), u zaduženje (list 766 spisa), u obavijest o likvidaciji akreditiva (list 767 spisa), u dopis (list 768 spisa), u dopis (list 774 spisa), u odluku o kamatnim stopama Zagrebačke banke (list 776 do 778 spisa), u pravilnik o načinu obračuna i plaćanja kamate (list 779 do 781 spisa), u odluku o kamatnim stopama izmjene i dopune (list 782 do 784 spisa), proveo dokaz vještačenjem po sudskom vještaku Zdravka Brestovac, u dopis Hrvatske narodne banke (list 871 spisa), u izvješće o tijeku stečajnog postupka i stanje stečajne mase iz stečajnog spisa posl.br. St-2/00 (list 872 do 881 spisa), u garancije (list 918 do 922, 935 do 939 spisa), u dopise Zagrebačke banke (list 923 do 932, 940 do 949 spisa), u Odluku o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. (list 953 do 974, 975 do 1112 spisa), u Pravilnik o načinu obračuna i plaćanja kamate Zagrebačke banke (list 1114 do 1204 spisa), u dopunu nalaza i mišljenja sudskog vještaka Zdravka Brestovac (list 1209 do 1216 spisa), u očitovanje vještaka Zdravka Brestovca (list 1226 do 1229 spisa), proveo dokaz uvidom u nalaz i mišljenje sudskog vještaka Zdravka Brestovca (list 1245 do 1247 spisa), u dopis HNB od 29.9.2010. (list 1253 spisa), u tečajne liste (list 1297 do 1330 spisa), u dopis od 18.10.2010. (list 1331 i 1332 spisa), u dopunu izvješća stečajnog upravitelja od 26.4.2002. u spisu posl.br. St-2/00 (list 1346 do 1348 spisa, proveo dokaz saslušanjem sudskog vještaka Zdravka Brestovca (list 1386 do 1390 spisa, u rekapitulaciju obračuna, iznose i datume plaćanja po garancijama te preračun u Hrvatske dinare primjenom službenog tečaja i obračune zakonskih zateznih kamata (list 1391 do 1450 spisa), proveo dopunu nalaza sudskog vještaka Zdravka Brestovca (list 1455 do 1461 spisa), u zapisnik od 14.1.1993. Službe društvenog knjigovodstva (list 1477 do 1494 spisa), proveo dokaz dopunom nalaza sudskog vještaka Zdravka Brestovca (list 1523 do 1533 spisa), u rješenje Hrvatskog fonda za privatizaciju od 31.5.1993. (list 1538 i 1539 spisa), proveo dokaz dopunom nalaza vještaka (list 1547 do 1662, 1670 do 1687 spisa), u dopis Zagrebačke banke Direkcije pravnih poslova (list 1691 i 1692 spisa), izvršio uvid u presliku dijela stečajnog spisa posl. br. St-2/00 i to u prijavu Zagrebačke banke (list 1712 do 1746 spisa), u rješenje o priznatim i osporenim tražbina od 30.11.2001. (list 1747 i 1748 spisa), u rješenje od 3.7.2002. (list 1749 i 1750 spisa), u zapisnik od 12.10.2009. sa završnog ročišta vjerovnika (list 1751 do 1754 spisa), u zapisnik sa

Skupštine vjerovnika od 1.3.2010. (list 1756 do 1758 spisa), u rješenje o obustavi i zaključenju stečajnog postupka od 17.9.2012. (list 1759 i 1760 spisa), u rješenje VTS RH od

8.1.2013. (list 1761 do 1764 spisa), u rješenje o otvaranju stečajnog postupka od 21.6.2000. (list 1765 do 1767 spisa), u dopis stečajnog upravitelja Joze Brčića (list 1768 i 1769 spisa).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, nakon brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno temeljem čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da postoji tražbina tužitelja u iznosu od 675.367.324,72 kn kao tražbina je III višeg isplatnog reda.

Tuženik je prvenstveno istakao prigovor promašene pasivne legitimacije.

Prema izvodu iz sudskog registra utvrđeno je da je poduzeće TEXTIL import-export s p.o. Zagreb 13.9.1991. pripojeno poduzeću TEXHOL d.o.o. Zagreb.

Prema potvrdi Trgovačkog suda u Zagrebu, sudskog registra od 6.12.1999. utvrđeno je da je 11.11.1993. upisana promjena tvrtke TEXHOL u TEXTIL import export d.d. za trgovačke usluge i financijski inženjering, Zagreb, da bi isto bilo pripojeno poduzeću TURIST TRIP d.o.o. Zagreb koje je promijenilo sjedište 14.12.1995. u Karlovac, pa je slijedom navedenog utvrđeno pravno sljedništvo tuženika, pa je prigovor tuženika o promašenoj pasivnoj legitimaciji neosnovan.

Uvidom u nalaz predstavnika Zagrebačke banke i TEXHOLA Zagreb od 11.10.1991. utvrđeno je da su stranke sporazumno odredile mješovitu radnu grupu koja je proanalizirala aktualno poslovanje TEXHOLA Zagreb iz kojeg nalaza proizlazi da je sa danom 1.7.1991. cijela aktiva i pasiva (pa i potraživanja i dugovanja) DP TEXTIL prebačena tvrtki TEXHOL koja je organizirana kao holding. Pod točkom 9. nalaza naznačene su firme TEXHOLA u inozemstvu Bematek S.p.a.- Milano, Intex Trading AG - Zurich, Ecotex GmbH – München, naznačeni su i krediti koje svako poduzeće koristi kod LHB banke Frankfurt, a koji su osigurani garancijama Zagrebačke banke d.d., dakle, već su stranke same naznačile postojanje garancija Zagrebačke banke d.d. Zagreb, ovdje tužitelja.

Uvidom u Ugovor o izdavanju garancije utvrđeno je da je isti sklopljen između tužitelja (kao banke) i TEXTIL import-export Zagreb, Šoštarićeva 10 (kao nalogodavca) 15.5.1989. prema kojem ugovoru će Zagrebačka banka d.d., na temelju naloga i za račun TEXTIL import-export Zagreb, izdati u korist LHB Internationale Handelsbank AG Frankfurt/M, garanciju za uredno vraćanje kratkoročnog revolving kredita preko konto korentnog računa, u ukupnom iznosu od 8.500.000,00 DEM ili protuvrijednost u drugoj valuti, s rokom važenja godinu dana od dana izdavanja, a prema tekstu garancije koju je prihvatio TEXTIL import-export Zagreb i koji se nalazi u prilogu ugovora.

Prije samog teksta ugovora stranke su utvrdile da će nalogodavčeva (TEXTILOVA) ino-firma ECOTEX GmbH München, koristiti kod LHB Frankfurt, kratkoročni kredit preko konto korentnog računa u iznosu od 8.500.000,00 DEM ili protuvrijednosti u drugoj valuti, time da je nalogodavac preuzeo obvezu, temeljem prihvaćene Ponude o kreditu, dostaviti garanciju u korist LHB Frankfurt, pa je nalogodavac zatražio od Banke izdavanje predmetne garancije korisniku.

Člankom 2. navedenog Ugovora određeno je, da ukoliko nastupi garantirani slučaj uslijed toga što TEXTIL Zagreb nije uredno ili nije uopće izvršio svoju obvezu, banka će na temelju zahtjeva korisnika garancije (LHB), izvršiti plaćanje u skladu s obvezom iz garancije, a da bi izvršila plaćanje, banci nije potrebna prethodna suglasnost nalogodavca (TEXTILA), prema odredbi čl. 3. navedenog Ugovora.

Prema odredbi čl.5. u slučaju da TEXTIL ne doznači dinarsku protuvrijednost devizne obveze do dana dospijeca obveze prema inozemstvu, Zagrebačka banka d.d. će zatražiti od SDK da joj sa žiro računa TEXTILA prenese iznos dinarske protuvrijednosti dospjele garantirane obveze, koja će se voditi beskamatno na računu Zagrebačke banke d.d. do izvršenja te obveze.

Uvidom u Ugovor o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića (list spisa 8 i 486) zaključen između Zagrebačke banke d.d. i TEXTILA import-export Zagreb, TEXHOLA d.o.o. Zagreb, AVAIMPEXA d.o.o. Zagreb, INTERTEXTILA d.o.o.

Zagreb, TEXTCOTA d.o.o. Zagreb, dana 28.3.1991.g., vidljivo je da je korisnik akreditiva u iznosu od 360.000,00 USD TEXTIL import-export Zagreb, Šoštarićeva 10.

Iz Ugovora o kratkoročnom kreditu od 15.11.1990. utvrđeno je da je kreditor Zagrebačka banka d.d. Zagreb, a TEXTIL import-export Zagreb korisnik kredita u iznosu od 7.000.000,00 (sedam milijuna) dinara.

Iz dodatka Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 17.1.1991. utvrđeno je da je povećan okvirni iznos kredita tako da ukupni okvirni kredit iznosi 25 milijuna dinara.

Uvidom u II dodatak Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 18.4.1991. utvrđeno je da je produžen rok korištenja kredita u iznosu od 23.700.000,00 DIN sa roka 7.3.1991. na novi rok 1.6.1991.

Uvidom u III dodatak Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 9.5.1991. utvrđeno je da je povećan je iznos kredita na ukupno 60.000.000,00 DIN i produžen rok korištenja kredita do 30.6.1991.

Uvidom u Ugovor o izdavanju garancije od 1.6.1990. sklopljen između Zagrebačke banke d.d. i RO TEXTIL import-export Zagreb, utvrđeno je da je ugovoreno izdavanje garancije od strane banke u korist LHG Frankfurt za uredno vraćanje kratkoročnog revolving kredita preko kontokorentnog računa ukupno u iznosu od ITL 3.000.000.000,00 ili u protuvrijednosti u drugoj valuti.

Uvidom u Ugovor o izdavanju garancije od 15.5.1989. sklopljenog između Zagrebačke d.d. i TEXTIL import-export Zagreb, utvrđeno je da je ugovoreno da će banka izdati, za račun TEXTILA, garanciju u korist LHB Frankfurt za uredno vraćanje kratkoročnog revolving kredita preko kontokorentnog računa u ukupnom iznosu od CHF 4.000.000,00 ili protuvrijednosti u drugoj valuti.

Uvidom u Ugovor o uređenju međusobnih odnosa od 12.4.1991. sklopljenog između Zagrebačke banka d.d. i TEXTIL import-export Zagreb te AVAIMEXA d.o.o. Zagreb, ANERATEXA d.o.o. Zagreb, BATSA d.o.o. Zagreb, INTERTEXTILA d.o.o. Zagreb, TEXTCOTA d.o.o. Zagreb i TEXHOLA d.o.o. Zagreb utvrđeno je da su stranke utvrdile obvezu tuženika prema banci po određenim poslovima i ugovorima te su člankom 3. sudužnici (AVAIMEX d.o.o. Zagreb, ANERATEX d.o.o. Zagreb, BATS d.o.o. Zagreb, INTERTEXTIL d.o.o. Zagreb, TEXTCOT d.o.o. Zagreb i TEXHOL d.o.o. Zagreb) preuzeli solidarnu obvezu svih obveza dužnika-TEXTILA import-export Zagreb.

Iz izvotka Zagrebačke banke d.d. vidljivo ukupno dugovanje korisnika TEXHOL d.o.o. Zagreb na dan 30.4.1992. u iznosu od 3.284.691 HRD.

Prema izvotku od 6.5.1992. Zagrebačka banka d.d. potražuje od TEXHOLA d.o.o. Zagreb ukupno 8.837.722.- HRD te prema izvotku od 6.5.1992. Zagrebačka banka d.d. potražuje od TEXTILA import-export Zagreb 456.335. HRD.

Prema izvacima Zagrebačke banke d.d. od 7.5.1992. banka ima odobren kredit TEXHOLU na iznos od 60.000.000,00 din po kojem, na dan 30.4.1992., dug iznosi 292.841.134,00 din, kao i za kredit odobren na iznos od 100.000,00 din po kojem dug na dan 30.4.1992. iznosi 9.430.602,00 din, za kredit odobren na 300.000.000,00 din dug na dan 30.4.1992. iznosi 447.439.452,00 din i za kredit na 60.000.000,00 din dug na dan 4.2.1992. iznosi 184.403.691,00 din.

Prema izvacima od 11.5.1992. dug TEXHOLA banci iznosi 258.443.973 HRD i 188.239.760 HRD.

Uvidom u navedene ugovora utvrđeno je da je postojala suradnja stranaka te zaduženja i obveze temeljem ugovora o garancijama (tri ugovora), o kratkoročnom kreditu, o otvaranju akreditiva i o uređenju međusobnih odnosa, sve kako je naprijed navedeno.

Podneskom od 20.1.1993. tuženik navodi da se tužba tužitelja zasniva na prejudicijelnom pitanju tj. falsificiranom akceptnom nalogu tužitelja zbog čega se protiv odgovorne osobe tužitelja na zahtjev OJT Zagreb vodi kazneni postupak pod brojem Kt-4536/92., a iz dostavljene kaznene prijave proizlazi da je ona podnijeta protiv Franje

Lukovića, generalnog direktora tužitelja, jer je uputio SDK akceptni nalog na iznos od HRD 491.672.091 sa zahtjevom da se blokira račun TEXHOL-a d.o.o. u Zagrebu, a znao je da je falsificiran jer niti jedan od potpisa na nalogu nije deponiran u kartonu deponiranih potpisa kod SDK te da je krivotvoren i sam žig.

Međutim iz dopisa Općinskog državnog odvjetništva Zagreb Kt-5363/92 od 12.2.1993. utvrđeno je da je prijava odbačena, slijedom čega je postupak nastavljen po privatnoj tužbi TEXHOLA u spisu Općinskog suda u Zagrebu pod brojem KO-220/93.

Tužitelj je podneskom od 22.8.1993. naveo da se poduzeće TEXTIL koristilo pečatom koji se nalazi na spornom akceptnom nalogu i prije i poslije 18.4.1991., dana izdavanja naloga, pa je tako ovjeren istim pečatom i dodatak ugovora o kratkoročnom kreditu. Tužitelj napominje da je TEXHOL koristio dva pečata različitog sadržaja.

Iz zapisnika sa ročišta održanog dana 24.1.1994. u predmetu Općinskog suda u Zagrebu KO-220/93 proizlazi da je donesena presuda kojom se odbija optužba protiv okrivljenog Luković Franje, slijedom čega se prigovor falsificiranog akceptnog naloga ukazao neosnovanim. Prigovor da je djelo počinila djelatnica tužitelja te da protiv nje vodi postupak tuženik ničim nije dokazao.

Rješenjem posl.br. P-2389/98 od 2.9.2002. razdvojen je postupak u odnosu na I-tuženika TURIST TRIP d.o.o. u stečaju Karlovac te je u odnosu na I-tuženika postupak nastavljen pred Trgovačkim sudom u Karlovcu.

Podnescima od 22.10.1992. i 15.3.1993. tužitelj povećava tužbeni zahtjev na ukupno HRD 14.921.617.819 denominirano 14.921.617,82 kn glavnice sa kamatama.

Podneskom od 16.4.2002. tužitelj navodi da je u stečajnom postupku prijavio cjelokupno potraživanje koje je predmet ovog spora koje zajedno sa kamatom do dana otvaranja stečajnog postupka iznosi 675.367.324,72 kn, koje je osporeno te podneskom od 24.3.2004. konačno uređuje tužbeni zahtjev u skladu sa odredbama Stečajnog zakona te predlaže da se utvrdi njegova tražbina prema tuženom TURIST TRIP d.o.o. u stečaju, Karlovac, u iznosu od 675.367.324,72 kn, kao tražbina III višeg isplatnog reda, a prilaže i izvadak o stanju dospjelih obveza s obračunatim kamatama.

Uvidom u prijave podnijete u stečajnom postupku nad ovdje tuženikom te rješenja posl.br. St-2/00 od 30.11.2001 utvrđeno je da je tužitelju priznato potraživanje u III isplatnom redu pod toč. 3.4. u iznosu od 181.187,11 kn i osporeno u istom isplatnom redu pod toč. 2.1. za iznos od 675.367.324,72 kn.

Podneskom od 18.5.2004. tuženik osporava istinitost isprava tužitelja, predlaže da tužitelj dostavi originale na uvid, osporava dospelost obveza po bankarskim garancijama kao i izvršenje samih isplata, osporava obračun tečaja na dan dospijeca, slijedom čega osporava i osnovu i visinu potraživanja tužitelja.

U odnosu na prigovor tuženika o istinitosti isprava i dostavu originala na uvid, tužitelj podneskom od 4.3.2005. dostavlja ovjerenu presliku garancija te ističe da je i Ugovorom o uređenju međusobnih odnosa, potpisanom od strane pravnog prednika tuženika, izričito utvrđeno postojanje potraživanja tužitelja prema tuženiku temeljem ugovora o garanciji i o kratkoročnom kreditu od 15.11.1990.

Uvidom u garancije i dopise utvrđeno je da su vjerne originalu budući su kopije ovjerene po javnom bilježniku Vesni Pučar iz Zagreba, Maksimirska 48, a prevedene po stalnom sudskom tumaču Nini Štimac iz Zagreba, Maksimirska 22, a ističe se da tuženik nije podnio tužbu na utvrđenje istinitosti, odnosno neistinitosti isprava tužitelja (čl.187.ZPP-a).

Tužitelj je na ročištu 14.11.2005. predložio originale garancija broj 4424-3-07189 od 16.11.1990., broj 4424-2-07561 od 11.6.1990. i broj 4424-1-07619 od 17.6.1990.

Točan je i navod tužitelja da su Ugovorom o uređenju međusobnih odnosa od 12.4.1991. naznačene obveze po pojedinim poslovima i pojedinim ugovorima između tužitelja prednika tuženika, koji je potpisan i ovjeren po svim strankama.

Na listu 411-421, 434-451, 468-478 spisa prileže nalozi za dojavu transakcije, nalozi za izvršenje doznake u inozemstvu, a na listu 422-429, 452-460, 479-485, 500-504, 511-516 spisa pregled obračuna kamata.

Dopisom od 17.7.1990. tužitelj je izvijestio tuženika da je izdana garancija u korist LHB Handelsbank AG, Frankfurt na 4.562.000,DEM.

Dopisom od 27.6.1990. tužitelj je izvijestio tuženika da je izdana garancija u korist LHB Handelsbank AG, Frankfurt na 8.5000.000 DEM.

Prema internim dopisima tužitelja vidljivo je da je tužitelj 9.8.1991. izvijestio sektor privrede o dospijeću plaćanja po akreditivu br. 4421-6-44159 i to iznosa od 63.060,06 USD dana 23.9.1991. te o likvidaciji akreditiva br. 4421-6-44159 s odloženim polaganjem dinarske protuvrijednosti u iznosu od 63.060,00 USD.

Dopisom od 15.11.1990. tuženik je tužitelju uputio zahtjev za stavljanje kredita za ostale namjene u tečaj u iznosu od 7.000.000,00 din.

Dopisom od 22.1.1991. tuženik je isto zatražio za 16.700.000,00 din te dana 15.5.1991. za 27.381.900,00 din, dakle, vidljiva je uredna korespondencija među strankama vezana za izdane kredite po tužitelju, plaćanje po akreditivu i izdavanju garancija.

Podneskom od 18.7.2005. tuženik nadalje ističe prigovor da swift nalozi nisu dostavljeni u ovjerenom prijevodu (čl. 232.st.2. ZPP-a) kao što ističe i prigovore istaknute u prijašnjim podnescima.

U odnosu na prigovor za swift naloge, tužitelj podneskom od 12.1.2006. dostavlja ovjerene prijevode na hrvatski jezik, kao i pozive LHB Internationale Handelsbank tužitelju za isplata po garancijama u originalu i prijevodu.

Obzirom na daljnje prigovore tuženika u odnosu na predane isprave (nečitljivost i nevjerodostojnost) tužitelj na ročištu 18.7.2006. daje na uvid isprave temeljem kojih je sudski tumač vršio prijevode čime je utvrđena vjerodostojnost, dok tuženik nadalje ističe prigovor visini obračuna kamata i konverzije valuta.

Podneskom do 14.9.2007. tužitelj navodi da plaćanje po garanciji broj 4424-2-07819 (za iznos od 4.092.000.00 DEM) nije izvršeno putem swifta već je tuženikov DEM račun broj 9681 008 kod LHB banke izravno terećen, o čemu je tužitelj za sve iznose za koje je njegov račun terećen kod LHB banke, dostavio potvrde, a za iznos od 63.060,00 USD dodatno dostavlja i swift poruku kao dodatni dokaz da je temeljem istog posla izvršio isplatu u skladu s izvještajem o isplati po akreditivu. Tužitelj ističe da dostavlja swift poruku od strane LHB banke tužitelju, u kojoj se potvrđuje da su potpisnici dopisa (potvrde) LHB banke od 13.9.2004. potpisali upravo u ime LHB banke.

U pravu je tužitelj kad ističe da se swiftom, kao oblikom komunikacije, mogu služiti banke i to uz korištenje posebnog autentifikacijskog koda, a da sama swift poruka, kao elektronička isprava, primjenom čl.12. Zakona o elektroničkim ispravama u postupcima koji se vode pred tijelima javne vlasti i arbitražama, predstavlja dokaz, slijedom navedenog i ovaj sud prihvaća swift poruke kao dokaz u ovom postupku.

Kako je tuženik prigovorio osnovi i visini potraživanja tužitelja to je sud odredio i provođenje knjigovodstvenog vještačenja u svrhu utvrđivanja da li postoji utužena tražbina tužitelja, koje vještačenje je provedeno po stalnom sudskom vještaku Zdravku Brestovcu iz Zagreba.

Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka dipl.oec. Zdravka Brestovca iz Zagreba proizlazi da je vještak prvo izvršio kontrolni obračun tražbina tužitelja po izdanim garancijama koji ukupan iznos je tužitelj obračunao u visini od 607.632.631 HRD dok je vještak utvrdio da bi isto potraživanje iznosilo ukupno 607.244.365-, HRD.

Vještak je također utvrdio da je iz obrasca 1451-A tužitelja vidljivo da je izvršena isplata po akreditivu u iznosu USD 63.060,06, iz čijeg sadržaja proizlazi da je isti izvršen na teret TEXTILA a za korisnika Društveno trikotažno poduzeće NOVITET, Bosanski Petrovac. Tužiteljev iznos na samom iskupu akreditiva je dinara 1.392.454,40 a taj iznos tužitelj je umanjio za iznos depozita u visini 260.678,70 DIN te na taj način došao do iznosa za terećenje (list spisa 820).

Također je naveo u odnosu na taj iskup akreditiva da se po njemu u osnovi radi o obvezi osiguranja deviznih sredstava ili obvezi polaganja dinarskog pokrića za razliku po akreditivu. To dinarsko pokriće u pravilu osigurava korisnik robe. To dinarsko pokriće korisnik robe

uplaćuje ili direktno banci ili vanjskotrgovinskoj tvrtki koja je u njegovo ime dala nalog za otvaranje akreditiva. U ovom slučaju akreditiv je djelomično naplaćen iz sredstava depozita.

U odnosu na dinarski kratkoročni kredit u visini dinara 48.797.808- vještak je utvrdio da iz priloženih ugovora i aneksa proizlazi da bi ukupan iznos bio 51.081.900 dinara.

U odnosu na obračun zatezne kamate vještak je utvrdio da je tužitelj u svojoj prijavi potraživanja obračun napravio primjenom konformne metode za cijelo razdoblje te primjenom svojih stopa zatezne kamate. Tužitelj je, pogotovo u 1991., imao po svojim aktima znatno višu stopu zatezne kamate u odnosu na zakonsku. Vještak navodi da je tužitelj tako obračunavši zateznu kamatu dobio i iznos ukupnog svog potraživanja u visini od 14.921.617.819- HRD, odnosno 14.921.617,82 kn.

Međutim, u konačnici u svom mišljenju vještak ističe da mu predložena dokumentacija ne daje dovoljnu osnovu da nedvojbeno utvrdi visinu potraživanja tužitelja. Također ističe da je nakon prikupljene dokumentacije od tužitelja, pregledane dokumentacije u spisu i informacije tuženika da ne raspolaže nikakvom dokumentacijom niti poslovnim knjigama iz toga razdoblja (stečajni upravitelj) bio u osobnoj dvojbi da li vratiti spis bez izrađenog nalaza, međutim, sačinio je nalaz iako svjestan da je dokumentacija manjkava, sve u cilju da pomogne sudu u razrješenju predmeta.

Naime, vještak navodi da bi za utvrđenje stvarne osnovanosti i visine isplate tužitelja po garancijama trebao raspolagati ugovorom o kreditu HLB Bank i inozemne tvrtke, naložima za isplatu kredita, izlistom kreditne partije radi utvrđenja visine obračunatih kamata i eventualno izvršenih otplata, poslovnim knjigama ino tvrtke, a posebice bilancom, izlistom analitičkog konta obveza za kredit i dokazima o eventualnim otplatama. Za tečajne razlike i troškove pribave deviza potreba mu je i dodatna dokumentacija – interne tečajne liste i Evidencijska devizna pozicija. Za stanje duga po akreditivu potrebno je utvrditi iz čijeg depozita je namiren dio akreditiva-tuženikovog ili korisnika robe tog akreditiva. Za dinarski kredit nije mu predložen promet kreditne partije, a tuženik nema dokumentaciju. Proizlazi da je dio kredita vraćen, jer je utužen manji iznos u odnosu na kopije virmana.

Međutim, podneskom od 17.3.2009. tužitelj navodi da je obveza banke samostalna i nezavisna od obveza i odnosa nalogodavca i korisnika garancije i cijeni se isključivo prema uvjetima navedenim u garanciji, pa je stoga tužitelj kao izdavatelj "garancije na prvi poziv" bio dužan platiti i platio je po korisnikovom pozivu na plaćanje i nije bio ovlašten ispitivati sadržaj obveznog odnosa između korisnika garancije i tuženikovih ino-tvrtki, a prema odredbi čl. 1087. ZOO-a, niti je imao pravo na bilo kakav prigovor iz tog obveznog odnosa.

U konkretnom slučaju tuženik je u odnosu na tužitelja bio nalogodavac iz ugovora o izdavanju garancije, a tužitelj je izvršio svoju obvezu iz tih ugovora izdavanjem bankovne garancije njemačkoj banci LHB Internationale AG za kredite odobrene tuženikovim ino tvrtkama Ecotex GmbH, Bematex SpA i Intex-Trading AG. Stoga tužitelj nije bio u obvezno pravnom odnosu s tuženikovim ino firmama. Stoga stečaj tuženikovih ino tvrtki nije od utjecaja na osnov i visinu potraživanja tužitelja prema tuženiku, kao što je irelevantno da li je LHB banka obavijestila tužitelja i tuženika o stečaju ino tvrtki i prijavila svoju tražbinu u stečajnim postupcima.

Nadalje tužitelj navodi da je bio u obvezno pravnom odnosu s tuženikom temeljem Ugovora o izdavanju garancije te je u tom odnosu nastupao kao tuženikov vjerovnik. S druge strane bio je u obvezno pravnom odnosu i sa njemačkom bankom, temeljem izdanih bankovnih garancija, te je u tom odnosu nastupao kao dužnik njemačke banke. Jasno proizlazi da je slijedom raspoložive dokumentacije vidljivo da je banka izvršila plaćanje po navedenim garancijama.

Tužitelj također istim podneskom navodi da je točno da je plaćao glavnice duga po garanciji nakon isteka roka, kako je utvrdio vještak, jer je takvo postupanje u svakodnevnoj bankarskoj praksi uobičajeno, redovito i opravdano, budući da u situaciji kada bankarska garancija sadrži klauzulu o tome da važi do određenog roka, obveza banke važi i nakon toga roka, ako je korisnik garancije prije isteka roka pozvao banku da plati. U konkretnom slučaju tužitelj je bio pravovremeno pozvan na plaćanje od strane LHB banke.

Obzirom na navode vještaka i navode tužitelja sud ističe da prema odredbi čl.1083. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99) bankarskom garancijom se obvezuje banka prema primaocu garancije (korisniku) da će mu za slučaj da mu treća osoba ne ispuní obvezu o dospjelogosti namiriti obvezu ako budu ispunjeni uvjeti navedeni u garanciji, mora biti izdana u pismenoj formi.

Uvidom u Ugovore o izdavanju garancije utvrđeno je da je ugovoreno da će banka na temelju naloga i za račun nalogodavca (pravnog prednika tuženika) izdati u korist LHB Internationale Handelsbank AG Frankfurt/M garanciju za uredno vraćanje kratkoročnog revolving kredita preko kontokorentnog računa prema tekstu garancije koja se nalazi u prilogu ugovora. Člankom 3. ugovora određeno je da u koliko korisnik (LHB Bank) postavi prema banci zahtjev za isplatu, banka osnovanost tog zahtjeva procjenjuje isključivo na temelju uvjeta navedenih u garanciji, ne upuštajući se u ispitivanje pravnog osnova zahtjeva korisnika, da bi izvršila plaćanje banci nije potrebna prethodna suglasnost nalogodavca. Odredbom čl.4. istog Ugovora određeno je da ukoliko banka kao garant izvrši plaćanje temeljem interne garancije, na svaki tako isplaćeni iznos obračunava i naplaćuje zakonsku zateznu kamatu, na koju u slučaju neplaćanja obračunava i naplaćuje kamate u skladu sa Odlukom o kamatnim stopama Zagrebačke banke.

Dakle, u pravu je tužitelj kada navodi da je u obvezno pravnom odnosu sa tuženikom temeljem naprijed navedenog ugovora i da u tom odnosu nastupa kao tuženikov vjerovnik bez obzira na vrste bankovnih garancije, u odnosima vezanim za bankovnu garanciju pojavljuju se najmanje tri osobe – nalogodavatelj, banka i korisnik garancije, te tri odvojena pravna odnosa:

- odnos između korisnika garancije i nalogodavatelja,
- odnos između nalogodavatelja i banke,
- odnos između banke i korisnika.

Bankovna garancija je poseban oblik jamstva pa se na odnose između banke i korisnika garancije primjenjuju odredbe koje određuju Ugovor o jamstvu (čl.1207. ZOO-a).

Odnos između nalogodavatelja i banke nastaje tako da banka prihvaća nalog svog klijenta da u skladu s uvjetima sadržanim u nalogu izda određenu garanciju. Ugovor između nalogodavatelja i banke kojim banka preuzima obvezu da će prema njegovom nalogu izdati određenu garanciju jest vrsta ugovora o nalogu (čl.749.st.1. ZOO-a) iz kojeg proistječu pravni učinci ugovora o nalogu.

Prema odredbi čl.749.st.1. ZOO-a ugovorom o nalogu obvezuje se nalogoprimac prema nalogodavcu da za njegov račun preuzme određene poslove. Prema st.2. istog članka istovremeno se nalogoprimac ovlašćuje na preuzimanje tih poslova, a prema st.3. istog članka nalogoprimac ima pravo na naknadu za svoj trud, osim ako je drugačije dogovoreno ili proizlazi iz prirode međusobnih odnosa).

Prema odredbi čl.1083. Zakona o obveznim odnosima bankarskom garancijom obvezuje se banka prema primaocu garancije (korisniku) da će mu za slučaj da mu treća osoba ne ispuní obvezu o dospjelogosti namiriti obvezu ako budu ispunjeni uvjeti navedeni u garanciji. Garancija mora biti izdana u pismenoj formi.

Nadalje, prema odredbi čl.1087. ZOO-a ako bankarska garancija sadrži klauzulu "bez prigovora", "na prvi poziv" ili sadrži riječi koje imaju isto značenje, banka ne može isticati prema korisniku prigovore koje nalogodavac kao dužnik može isticati prema korisniku prema osiguranoj obvezi. Nalogodavac je dužan platiti banci svaki iznos koji je banka platila po osnovi garancije izdane s klauzulom iz prethodnog stava. Korisnik garancije duguje nalogodavcu iznos primljen po osnovi garancije na koji inače ne bi imao pravo zbog opravdanih prigovora nalogodavca.

Uvidom u garancije utvrđeno je da je u istima oznaka "na vaš prvi pismeni poziv", što znači da se u ovom predmetu primjenjuju naprijed navedene odredbe čl.1087. ZOO-a.

Dakle, samostalna bankovna garancija je takva garancija koja sadrži bezuvjetno obvezu isplate određene svote ako sadrži klauzulu "bez prigovora", "na prvi zahtjev" ili riječi koje imaju takvo značenje. Banka ne može isticati prema korisniku prigovore koje nalogodavatelj kao dužnik iz temeljnog ugovora može isticati prema korisniku, što znači da banka ne može

odbiti isplatu ističući da je temeljni ugovor ništetan, pobojan, da je zastarjela obveza nalogodavatelja iz glavnog ugovora, da je ispunjenje glavnog ugovora preostalo nemoguće, da korisnik nije ispunio svoju obvezu iz glavnog ugovora i sl. Isto tako banka nema pravo prigovora, odnosno ne može se uplitati u spor između strana glavnog ugovora. Pisana bankovna garancija valjana je unatoč tome što nije valjan temeljni posao. Budući da je

samostalna bankarska garancija apstraktna, banka se njome obvezuje platiti određenu svotu "bez prigovora" i bez obzira na valjanost i uvjete iz glavnog ugovora, pa je nalogodavatelj dužan platiti banci svaku svotu koju je ona platila korisniku na temelju garancije (čl.1087.st.2. ZOO-a). Banka i korisnik garancije su namireni bez obzira na to je li korisnik garancije ispunio obvezu iz glavnog ugovora.

Kada bankovna garancija sadrži klauzulu o tome da vrijedi do određenog roka, obveza banke vrijedi i nakon isteka tog roka, ako je korisnik garancije prije njegova isteka pozvao banku da plati. Za očuvanje prava iz garancije dovoljan je poziv banci da plati.

(Na listu spisa 636-654 prileže garancije sa prijevodom i to br.4424-2-07619, 4424-2-07561, 4424-3-07819, potvrda LHB o izvršenim terećenjima i preslik ugovora o uređenju međusobnih odnosa).

Dakle, kad se uzme u obzir poseban obvezno pravni odnos tužitelja i tuženika prema Ugovorima o izdavanju garancija i izdanih garancija, vještaku i nije bila potrebna dokumentacija koja se odnosi na ugovore o kreditu LHB banke i inozemne tvrtke i isplatu tih kredita. Stoga dvojba vještaka o nedvojbenom utvrđenju plaćanja po garancijama baš u iznosima koje je LHB Bank potraživala od ino firmi za date kredite, nije od važnosti u ovom predmetu, niti je potrebno dati takovo utvrđenje. Potrebno je bilo utvrditi da li su izvršena plaćanja po navedenim garancijama, a ne da li su izvršene isplate u iznosima koje LHB bank potražuje od ino firmi za date kredite. A kako je vještak utvrdio da je tužitelj plaćao glavnice duga po garanciji nakon isteka roka garancije, nedvojbeno proizlazi da je tužitelj vršio plaćanja.

Podneskom od 12.5.2009. tuženik se očituje na nalaz vještaka i ističe da se na ugovorne garancije primjenjuju Jedinствена pravila za ugovorne garancije Međunarodne trgovačke komore (ICC) i nadalje osporava da je tužitelj izvršio kakovu obvezu po garanciji, ukoliko i je platio je ne dug za koji tuženik ne može odgovarati, jer je postupio protivno Jedinственим pravilima MTK broj 325, protivno dobrim poslovnim običajima, ne primjenjujući pažnju dobrog gospodarstvenika, te za takav njegov propust tuženik ne može odgovarati. A u odnosu na iskup akreditiva u visini od USD 63.060,06, tuženik navodi da se na međunarodne akreditive primjenjuju jedinstvena pravila i običaji za dokumentarne akreditive međunarodne trgovačke komore.

Podneskom od 14.12.2009. tužitelj osporava primjenu Jedinствених pravila (publikacija broj 325) jer se ista primjenjuju samo i isključivo na one garancije u kojima je izričito navedeno da su podvrgnuta tim pravilima, što u konkretnom slučaju nije ugovoreno (garancije ne sadrže odredbu da su podvrgnute Pravilima iz Publikacije br.325). Također Pravila uređuju područje bankarskih garancija u području izvođenja investicijskih radova dok se u ovom predmetu radi o bankarskim garancijama koje je tužitelj izdao na ime osiguranja financijskih obveza tuženikovih prednika po osnovi ugovora o kreditu. Tužitelj ističe da je čak i prema čl.8 Pravila tužitelj bio uredno pozvan na plaćanje zahtjevima LHB banke dostavljenim putem telefaksa.

U pravu je tužitelj kad navodi da stranke nisu ugovorile primjenu Jedinствених pravila te da nisu u obvezi primjenjivati ih. Naime jedinstvena pravila i običaji za dokumentarne akreditive su kodificirani trgovački običaji koje je izradila i objavila profesionalna trgovačka asocijacija i koja ih je zatim ponudila bankama i trgovcima bez ikakve obveze da po njima ugovaraju plaćanja. Međutim, kada ih banke prihvate, sve odredbe postaju obvezujuće. Jedinствена pravila za bankarske garancije obvezuju ugovorne strane ako se (jamac) garant izjavom i u pisanom obliku pozvao na njih i ako je dao izjavu da će isplatiti određeni novčani iznos. Pri tome je svejedno je li to učinio u kupoprodajnom ili nekom drugom ugovoru. Ova pravila nisu obvezujuća nego su dispozitivnog karaktera. Tuženik nije dokazao prihvati tih

pravila odnosno postojanje izjave u pisanom obliku, stoga je i taj prigovor tuženika neosnovan.

Podneskom od 12.5.2009. tuženik je istakao i prigovor da je tužitelj bio dužan obavijestiti tuženika bez odgađanja o bilo kakovom zahtjevu za isplatu po spornim garancijama od strane i u korist LHB što tužitelj nije učinio.

Tužitelj je podneskom od 14.12.2009. osporio i postojanje obveze obavješćivanja, međutim istakao je i da je to uredno činio, iako ugovori o izdavanju garancije sadrže izričitu odredbu o tome da banke nisu dužne ishoditi suglasnost nalogodavatelja na postupanje prema pozivu na plaćanje.

Uvidom u dopise tužitelja na listu 918-932, 935-949 utvrđeno je da je tužitelj prednika tuženika izvješćivao o dopisima LHB banke o terećenju za iznos garancije i pripadajućih kamata odnosno o pozivima za plaćanje po izdanoj garanciji.

Navod tužitelja potvrđen je i odredbom čl.3. ugovora o izdavanju garancije (identične odredbe u svim ugovorima) u kojoj je utvrđeno da ukoliko korisnik postavi prema Banci zahtjev za isplatu dijela ili cijelog garantiranog iznosa, Banka će osnovanost tog zahtjeva procjenjivati isključivo na temelju uvjeta navedenih u garanciji, ne upuštajući se u ispitivanje pravnog osnova zahtjeva korisnika. Da bi izvršila plaćanje Banci nije potrebna prethodna suglasnost Nalogodavca. Slijedom navedenog prigovor tuženika ukazuje se neosnovanim.

Također tuženik podneskom od 12.5.2009. navodi da su svi iznosi koje tužitelj navodi da je isplatio po garancijama, isplaćeni nakon isteka važenja garancija, a i da zahtjevi za isplatu nisu bili podnošeni u propisanoj formi, niti u roku važenja garancije, te da nisu sadržavali izričit i nedvojben poziv na isplatu po garancijama.

Tužitelj osporava i te navode tuženika istim podneskom od 14.12.2009. te ističe da su plaćanja i nakon isteka garancije valjana i uredno izvršena, jer je zahtjev za plaćanjem postavljen pravovremeno odnosno zahtjevi za plaćanje postavljeni su u roku njihova važenja.

U pozivu na plaćanje LHB banke navedeno je da je nalogodavac – korisnik kredita, prekršio obvezu, osiguranu garancijama, prema LHB banci, navedeno je jasno očitovanje volje da će iskoristiti garancije kao sredstvo osiguranja svojih potraživanja i da će se po garancijama naplatiti, čime je jasno iskazana volja da se bankovna garancija naplati.

Izražavanjem namjere da se bankovna garancija naplati, te s upozorenjem da će se izvršiti preventivna naplata prijebojem s računa tužitelja otvorenog kod LHB banke, banka je jasno iskazala svoju volju naplate, upozorenje da slijedi prisilno terećenje računa tužitelja, te ga ujedno pozvala da plati dug. Nadalje ističe da su tuženiku redovito dostavljani dopisi LHB banke te se prilikom toga pozivao na to da je zaprimio poziv na plaćanje na određeni iznos, međutim, tuženik niti jednom nije valjanost takvih poziva na plaćanje osporio, po bilo kojoj osnovi pa tako i po osnovi da se ne radi o valjanim pozivima na plaćanje.

Navodi tužitelja vidljivi su iz dopisa LHB banke na listu 672 spisa kojim obavještava Zagrebačku banku o naplati po garanciji prije isteka iste, kao i iz potraživanja LHB banke na listu 680, dopisa LHB banke na listu 696 kao i dopisa na listu 698, na listu 700, 702, 704, 706, 922, o čemu je i Zagrebačka banka izvješćivala prednika tuženika što je vidljivo iz dopisa na listu 923-932, 936-949, što znači da je banka zahtjev za isplatom podnijela u pisanom obliku i da je dostavljen Zagrebačkoj banci putem telefaksa, čime je ispunjen uvjet uredno postavljenog zahtjeva (prema čl.2. Jedinstvenih pravila, iako nije ugovorena primjena istih), slijedom navedenog i ovaj prigovor tuženika ukazuje se neosnovanim.

U odnosu na dinarski kratkoročni kredit tuženik ističe da tužitelj, prema nalazu vještaka, potraživanje u inicijalnom iznosu od 484.797.808,- HRD dokazuje preslikama Ugovora, dodataka ugovora i preslika virmanskih naloga za uplatu i da nije priložio izvornike, pa isto ne smatra dokazanim, budući da preslike virmanskih naloga za plaćanje koje nisu ovjerene od tadašnje SDK, ne mogu biti dokaz plaćanja.

U pravu je tuženik kada navodi da vještak u svom nalazu ističe da bi kopije virmanskih naloga morale biti ovjerene od strane tadašnje SDK, a promet kreditne partije bi trebao biti priložen (list spisa 1215), međutim, u spisu prileže i Ugovor o kratkoročnom kreditu koji je ovjeren i potpisan po predniku tuženika (list spisa 10) od 15.11.1990., kao i Dodatak ugovoru od 17.1.1991. (list spisa 12), kojim stranke upravo potvrđuju da su sklopile

navedeni ugovor o kratkoročnom kreditu i još su povisile iznos za tadašnjih 25.000.000,00 din, koji je također potpisan po predniku tuženika, pa dana 18.4.1991. (list spisa 13) novi dodatak kojim produžavaju rok korištenja, koji je potpisan i ovjeren također po predniku, a i sudužnicima, kojom dopunom također potvrđuju i osnovni ugovor, a tako i dana 9.5.1991. (list spisa 14) kada je ponovno produžen rok korištenja kredita i povećan iznos.

Kako je vještak utvrdio da iz kopije virmana proizlazi ukupan iznos od 51.081.900-, ističe da je utužen manji iznos (48.797.808.-din) u odnosu na kopije virmana, pa proizlazi da je dio kredita vraćen. Dakle iz ugovora i dodataka ugovoru proizlazi osnovanost potraživanja tužitelja, a kako je utuženo manje od ukupnog potraživanja, to je osnovan i taj dio tužbenog zahtjeva, budući je tuženik taj na kojem je teret dokazivanja da je to potraživanje tužitelja namireno ili da je prestalo na drugi način (čl.219.st.1. ZPP-a)

Pored navedenog, iz dopisa prednika tuženika upućenog Republičkom zavodu za plan, analize i prognoze, Zagreb, dana 11.9.1991. za izdavanjem obveznica u iznosu od 400.000.000.- din, vidljivo je da je tuženik korisnik kratkoročnog kredita kod Zagrebačke banke.

Vidljivo je i da su ukupne dinarske obveze prema banci na taj dan 70.000.000.- dinara, a ukupne devizne obveze po garancijama koje su dospjele 11.600.000,00 DEM, čime su ukupne obveze prema Zagrebačkoj banci s kamatama 400.000.000.- dinara.

Tuženik je i na ročištu dana 2.3.1993. učinio nespornim potraživanje dijela potraživanja tužitelja (razliku između utuženih 1,393.377.360,-HRD i osporenih 1.196.394.921 HRD, što iznosi 196.982.439.- HRD-a) što su upravo utužena potraživanja po osnovi akreditiva iznos od 184.403.691.-HRD i bankarskih usluga 9.294.057.-HRD i dinarskog kredita u iznosu od 184.403.691.- HRD-a, dakle, utvrđeno je i potraživanje po dinarskom kratkoročnom kreditu.

Nadalje, osnova izračuna i dospijeće kamata među strankama je uređeno ugovornim odredbama i to u odredbi čl.4. Ugovora o izdavanju garancije (identično u svim ugovorima) ukoliko nastupi garantirani slučaj nalogodavac je dužan doznačiti banci odmah, a najkasnije u roku od pet radnih dana prije nego što banka ispuní obvezu iz garancije, dinarsku protuvrijednost obračunatu po prodajnom tečaju važećem na dan uplate, uz naknadni obračun i uplatu razlike po prodajnom tečaju važećem na dan izvršenja plaćanja prema inozemstvu. Ukoliko banka kao garant izvrši plaćanje temeljem izdane garancije na svaki tako isplaćeni iznos banka će obračunati i naplatiti zateznu kamatu propisanu zakonom. Ako nalogodavac (tuženik) ne plati kamatu u roku od 15 dana od obračuna, banka će na svaki nenaplaćeni iznos obračunati i naplatiti kamatu u skladu sa Odlukom o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. Dakle, izričito je ugovoreno da se preračuni tuženikove obveze u dinarsku protuvrijednost, vrše prema prodajnom tečaju, koji je važio na dan na koji je tužitelj izvršio plaćanje prema inozemstvu. Sukladno tome, od dana preračuna u dinarsku protuvrijednost teče i zakonska zatezna kamata na tadašnje dinare odnosno kune, a prema odluci Vrhovnog suda Rev-1669/96 od 27.1.2000. "kada se prema ugovoru iznos izražen u stranoj valuti preračunava u domaću, po tečaju koji važi na određeni dan, vjerovnik ima pravo na zatezne kamate koje se plaćaju na tražbine u domaćoj valuti koje nisu zaštićene valutnom klauzulom", kako je to naveo i sam tužitelj.

Također je uređeno i u Ugovoru o otvaranju akreditiva koji se u čl.9. poziva na uvjete tiskane na poledini odnosno na odredbu da ako korisnik ne plati naknadu i kamatu u roku utvrđenom općim aktima banke, te tečajnu razliku na dan isplate po akreditivu, banka će na iznos neplaćenih naknada, kamata i tečajnih razlika naplatiti zateznu kamatu u skladu sa Odlukom o kamatnim stopama banke. Tako i u ugovoru o kratkoročnom kreditu po čl.9. koja se poziva na odredbu da kreditor na dospjele obveze obračunava i naplaćuje kamatu po stopi jednakoј za redovnu kamatu, odnosno zateznu kamatu propisanu zakonom ako je ista viša.

U odnosu na prigovor tuženika o visini ugovorne kamate u pravu je tužitelj kada navodi da je Zakon o kamatama iz 2004. prvi propis koji izričito propisuje da se kamata po dospijeću ne može ugovarati po stopi višoj od propisane stope zatezne kamate. Prema stavu Vrhovnog suda RH iz odluke Rev 74/93 od 21.10.1993. u poslovnim bankama u republici Hrvatskoј tijekom 1991.g. kamatna stopa iznosila je 200 do 300 % na godinu, što znači da takova kamata ne predstavlja lihvarsku kamatu.

Uvidom u Odluku o kamatnim stopama Zagrebačke banke utvrđeno je da u Općim odredbama stoji da sva obračunata a neplaćena kamata u jednom obračunskom periodu ulazi u osnovicu za obračun kamata u narednom obračunskom periodu (t.7. Općih odredbi). Također i uvidom u Pravilnik o načinu obračuna i plaćanje kamate Zagrebačke banke d.d od 6.3.1990. vidljivo je da je i u Općim odredbama banke određeno da sva obračunata i nedospjela kamata u

jednom obračunskom intervalu ulazi u osnovicu za obračun kamata u narednom obračunskom intervalu. U Općim odredbama određeno je da se obračunata kamata naplaćuje tromjesečno u roku od 15 dana od isteka tromjesečja, a kod kredita koji su konačno dospjeli u toku mjeseca, naplata je u roku 15 dana od isteka tog mjeseca. Sva obračunata kamata za naplatu ukamaćuje se do dana plaćanja (datum uplate = valuta plaćanja) i to u obračun za idući mjesec po kamatnim stopama važećim za tekući mjesec osim kod konačnih obračuna kod kojih se tolerantni rok za plaćanje kamate (15 dana) ne ukamaćuje. Iz Odluke o kamatnim stopama – izmjene i dopune iz lipnja 1991. vidljivo je da je banka odredila da se obračun kamate vrši dekurzivnom metodom. Obračun kamate u svima ispod godišnjim obračunima vrši se komfornom stopom. Sva obračunata a neplaćena kamata u jednom obračunskom periodu ulazi u osnovicu za obračun kamate u narednom obračunskom periodu. Također je određeno da kada banka na dospjela nenaplaćena novčana potraživanja započne obračunavati kamatu po dospjeću ili zateznu kamatu ako je ova veća, prestaje teći redovna kamata. Pri obračunu kamata primjenjuje se Pravilnik o načinu obračuna i plaćanja kamate koji je sastavni dio Odluke.

Vještak je u svom iskazu od 21.9.2010. istakao da su zatezne kamate tužitelja u drugoj polovini 1991.g. bile 45%, potom 130%, čak i 260 % godišnje da bi na kraju bile 17,82 % mjesečno, a za usporedbu su od HNB i Privredne banke Zagreb zatraženi podaci o kamatnim stopama, pa kako HNB ne raspolaže takovim podacima, to je izvršen uvid u podatke Privredne banke Zagreb d.d. prema kojima su stope zatezne kamate koje je ta banka primjenjivala u to vrijeme bile 68%, 181 % pa čak i 290 % godišnje, a nakon toga do kraja 1992. između 17 i 43 % mjesečno, slijedom čega proizlazi da su stope zatezne kamate tužitelja bile i niže.

Obzirom na naprijed iskazani stav VSRH u Rev-74/93 od 21.10.1993., niti ovaj sud tako iskazane zatezne kamate u tom periodu ne smatra lihvarskim.

Tužitelj je prigovarao nalazu vještaka od 28.2.2009. i to u dijelu obračuna potraživanja po garancijama budući je vještak utvrdio potraživanje u iznosu od 607.244.365 HRD dok je tužitelj tražio 607.632.631 HRD navodeći da vještak nije uključio i 539.805,20 din po osnovu kamate po garanciji broj 4424-1-07619, tečajnih razlika i evidentiranih deviznih prava te da je potrebno u osnovicu kontrolnog izračuna kamata uključiti iznose plaćene po glavnici, deviznoj kamati, tečajnim razlikama i troškovima pribave deviza.

Odredbom čl. 759. ZOO-a određeno je da je nalogodavac dužan naknaditi nalogoprimcu, čak i ako njegov trud bez njegove krivnje nije imao uspjeha, sve potrebne troškove što ih je učinio za izvršenje naloga, s kamatom od dana kada su učinjeni. Također je ugovorima o garancijama i to u čl. 4.st.1. ugovoreno da nalogodavac naknadi tečajne razlike, u čl.5. određeno da nalogodavac snosi sva plaćanja koja bi za banku proizašla temeljem propisa, a u vezi sa izdanom garancijom, člankom 7. je određeno plaćanje provizije baci za izdavanje garancije prema važećoj tarifi banke, kao i plaćanje kamate na dospjelu a neplaćenu proviziju. Tako i prema ugovoru o otvaranju akreditiva prema kojem ako korisnik ne plati naknadu i kamatu u roku utvrđenom općim aktima banke, te tečajnu razliku na dan isplate po akreditivu, banka će na iznos neplaćenih naknada, kamata i tečajnih razlika naplatiti zateznu kamatu u skladu sa Odlukom o kamatnim stopama banke. U ugovoru o kratkoročnom kreditu u čl.7. određeno je da je korisnik dužan platiti i naknadu za korištenje kredita.

Odredbom čl.1087. ZOO-a određeno je da ako bankarska garancija sadrži klauzulu "bez prigovora", "na prvi poziv" ili sadrži riječi koje imaju isto značenje, što je predmetni slučaj, nalogodavac je dužan platiti banci svaki iznos koji je banka platila po osnovi takve garancije, a kako je već i naprijed navedeno.

U te naknade ulazi i trošak pribave deviza koje je tužitelj zatim po osnovi garancija plaćao u inozemstvo (trošak "deviznog šticunga").

Vještak je utvrdio da su 1991. sve hrvatske banke bile prisiljene same formirati interni tečaj za devize, jer tada RH nije bila međunarodno priznata država i nije imala centralnu banku. Praktično je svaka poslovna banka u RH pored službene tečajne liste NBJ imala i svoju "internu tečajnu listu" tj. bila mini devizno tržište. Stoga je bilo moguće da se prilikom

plaćanja u inozemstvo dinarska protuvrijednost doznake knjižila po službenom tečaju, a razlika do tečaja iz "interne tečajne liste banke" knjižila na tečajne razlike. Poslovne banke su 1991. i 1992. pa i kasnije vodile tzv. "Evidencijsku deviznu poziciju" za svakog komitenta. Ukoliko neki komitent nije imao dostatnih deviznih prava, a imao je dinarska sredstva za kupnju deviza, ta prava su bila predmet kupoprodaje ("devizni šticung").

Odlukom o utvrđivanju tečaja hrvatskog dinara prema stranim valutama (NN.73/91) utvrđen je tečaj koji se primjenjuje od 1.1.1992. i to prema tečajnoj listi koja je sastavni dio te odluke. Tako je prema toj listi tečaj hrvatskog dinara prema njemačkoj marci bio 55 hrvatskih dinara za 1 marku (1:55), prema čemu se interni tečaj tužitelja u prosincu 1991. 1:46 ukazuje realnim. (1991. su se devizne transakcije knjižile po "službenom tečaju"), slijedom čega ga je vještak uzeo u obzir u jednom od svojih izračuna u ovom predmetu, koji je prihvaćen i od ovog suda.

U odnosu na obračun zatezne kamate vještak je utvrdio da je tužitelj u svojoj prijavi potraživanja obračun napravio primjenom komforne metode za cijelo razdoblje (do 21.6.2000.), te primjenom svojih stopa zatezne kamate. Vještak navodi da je tužitelj tako obračunavši zateznu kamatu dobio i iznos ukupnog svog potraživanja u visini od 14.921.617,819- HRD, odnosno 14.921.617,82 kn.

Kako je već navedeno vještak je sačinio više izračuna i to:

U svom nalazu od 2.3.2009. vještak je na iznos koji je tužitelj utvrdio u visini od 14.921.617,82 kn izvršio obračun primjenom komforne metode do 31.3.2004. a dalje proporcionalnom metodom te je napravio i obračun komfornom metodom do 19.4.1996., a od 20.4.1996. proporcionalnom metodom (prema Zakonu o zateznim kamatama NN-98/96) na koji je dato vjerodostojno tumačenje. Po prvoj opciji na dan 21.6.2000. utuženo potraživanje tužitelja bi iznosilo 162.941.329,56 kn. Po obračunu po drugoj opciji na dan 21.6.2000. utuženo potraživanje tužitelja bi iznosilo 231.942.361,10 kn.

Vještak je obračun zatezne kamate napravio primjenom zakonskih stopa i uz primjenu službenog tečaja.

U dopuni nalaza od 9.9.2011. vještak je izvršio obračun zatezne kamate za razdoblje do 20.4.1996. primjenom komforne metode ali bez pripisa kamate glavnice krajem godine, a od 20.4.1996. do 21.6.2000. jednostavnim kamatnim računom na osnovicu koja se odnosi na glavni dugi dospjelu neplaćenu ugovornu kamatu bez prethodno zaračunatih zateznih kamata do 28.2.1993. Uz primjenu službenog tečaja stanje duga na dan 21.6.2000. iznosi 9.432.700,81 kn a uz primjenu internog tečaja stanje na dan 21.6.2000. iznosi 13.799.261,99 kn.

U očitovanju vještaka od 6.3.2012. izvršen je izračun zatezne kamate na način da je ista izračunata komfornom metodom do 19.4.1996. a nadalje na osnovicu koju čini ukamaćena glavnica, tj. osnovica i komforna kamata obračunata do 19.4.1996. uz primjenu službenog tečaja dug na dan 21.6.2000. iznosi 192.463.654,04 kn a uz primjenu internog tečaja dug iznosi 289.210.329,04 kn.

U očitovanju vještaka od 16.5.2012. primijenjene su kamatne stope tužitelja, metoda obračuna je komforna do 19.4.1996., a od 20.4.1996. metoda obračuna je proporcionalna na osnovicu koju čini povijesna glavnica i do tada obračunata komforna kamata. Povijesne glavnice su za devizne iznosa preračunate primjenom internog tečaja tužitelja. Po tako provedenom obračunu stanje duga na dan 21.6.2000. iznosi 463.393.891,37 kn.

U očitovanju vještaka od 25.6.2012. uz primjenu kamatnih stopa tužitelja i komforne metode obračuna do 19.4.1996., a nadalje obračunom proporcionalnom metodom na ukamaćeni iznos, prema vještaku dug iznosi 530.080.316,09 kn.

Zakon o zateznim kamatama (NN 28/96) od 20.4.1996. člankom 2. određuje da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi koju uredbom propisuje Vlada republike Hrvatske. U čl.3. istog zakona propisan je način uračunavanja zateznih kamata primjenom komfornog načina obračuna za razdoblje kraće od godine dana .

Prema Vjerodostojnom tumačenju (NN 59/04) za razdoblje dulje od godinu dana se ne može primjenjivati takav način obračuna već proporcionalni (prosti) način obračuna zateznih kamata.

Svako tumačenje zakona primjenjuje se od početka primjene samog Zakona pa se tako gore navedeno tumačenje primjenjuje od početka primjene Zakona o zateznim kamatama odnosno 20.4.1996.

Sud prihvatio izračun vještaka u kojem je izračun zatezne kamate izvršen na način da se ista izračuna komfornom metodom do 19.4.1996. a nadalje da se obračun napravi na osnovicu koju čini ukamačena glavnica, tj. osnovica i komforna kamata obračunata do 19.4.1996. uz primjenu internog tečaja. Uz takvu primjenu obračuna dug iznosi 289.210.329,04 kn, slijedom navedenog valjalo je tužbeni zahtjev odbiti za iznos od 386.156.995,68 kn

Sud je nalaz vještaka ocijenio objektivnim, nepristranim, logičnim, te sukladnim pravilima struke, pa je kao takav i prihvaćen i to u dijelu kako je već naprijed navedeno, a obzirom da je vještak izračunao više varijanti.

Kako je nad tuženikom otvoren stečaj tijekom postupka, a tužitelj zatražio nastavak postupka budući je svoje potraživanje prijavio u stečajnom postupku (list spisa 1712), a rješenjem Trgovačkog suda u Karlovcu posl.br. St-2/00 od 30.11.2001. tužitelju je osporeno potraživanje u iznosu od 675.367.324,72 kn te je upućen u parnicu, ovosudnim rješenjem od 29.4.2002. određen je nastavak postupka, a tužitelj je tužbeni zahtjev na utvrđenje postavio po odredbama Stečajnog zakona podneskom od 24.3.2004. (list spisa 405).

Kako je stečaj nad tuženikom otvoren 21.6.2000., to je tužitelj prijavio tražbinu koju ima prema tuženiku sa kamatama do dana otvaranja stečajnog postupka odnosno do 21.06.2000.

Tužitelj je prijavio ukupan iznos 675.367.324,72 kn, a koji mu je iznos osporen, pa je sud u ovoj parnici utvrđivao postojanje tražbine tužitelja.

Naime, prema odredbi čl.180. Stečajnog zakona u parnici se utvrđenje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu, slijedom čega je tužitelj podneskom od 24.7.2012. konačno postavio tužbeni zahtjev na utvrđenje iznosa od 675.367.324,72 kn kao tražbinu trećeg višeg isplatnog reda i po osnovama kako je pobliže označeno u izreci presude.

Tužitelj može tražiti kamatu samo do otvaranja stečajnog postupka jer prema odredbi čl.72.st.1. Stečajnog zakona (NN 44/96) nakon tražbine viših isplatnih redova, kao tražbine nižih isplatnih redova namiruju se kamate stečajnih vjerovnika od otvaranja stečajnog postupka, pa primjenom te odredbe u tražbine viših isplatnih redova uračunavaju se kamate do otvaranja stečajnog postupka (prema odredbi čl.71.st.1.t.3. SZ-a u tražbine viših isplatnih redova spadaju sve ostale tražbine prema dužniku osim onih koji su razvrstane u niže isplatne redove).

Slijedom navedenih odredaba Stečajnog zakona i utvrđenja potraživanja tužitelja, Trgovački sud u Zagrebu Stalna služba u Karlovcu je donio presudu P-323/2011 od 9. svibnja 2013. kojom je ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o izvršenju posl.br. Iv-15095/1992 tadašnjeg Okružnog privrednog suda u Zagrebu od 2.7.1992. utvrdio osnovanim potraživanjem tužitelja za iznos od 289.210.329,04 kn a dio tužbenog zahtjeva odbio kao neosnovan.

Tužitelj i tuženik su 17.5.2013. podnijeli žalbu protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu Stalna služba u Karlovcu Karlovcu posl. br. P-323/2011.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem PŽ-9674/2013 od 18. srpnja 2017. ukinuo presudu posl. br. P-323/2011 u točkama II, III i IV i predmet u tom dijelu vratio na ponovni postupak.

U ponovnom postupku sud je, sukladno uputi VTS RH proveo novo financijsko vještačenje poslovnih knjiga tuženika s obzirom na osnovu i visinu tužbenog zahtjeva što tuženik osporava i to visinu osnovanog potraživanja iz svakog pojedinog ugovora koju treba izračunati sudski vještak za financije i to u pogledu glavnica i zakonskih kamata, kao i utvrditi osnovanost i visinu tužiteljevih tražbina i to s obzirom na svako pojedino potraživanje od 25.3.2004. uz jasno date parametre. Vještak je dužan utvrditi da li je tužitelj sukladno ugovoru

sklopljenim s tuženikom vršio isplate po ispostavljenim garancijama uključujući i garanciju broj 4424-2-07561.

Iz nalaza vještaka utvrđeno je da potraživanje tužitelja od tuženika proizlazi i zaključenih ugovora i to:

- ugovora o izdavanju devizne bankovne garancije s dodacima sklopljenih s pravnim prednikom tuženika, RO Textil import-export, Zagreb Šoštarićeva 10, dana 15. svibnja 1989. godine za iznose od ITL 3.000.000,00, za iznos od CHF 4.000.000,00, te ugovora zaključenog 1. lipnja 1990. za iznos od DEM 8.500.000,00;

- ugovora o otvaranju akreditiva zaključenog dana 28. ožujka 1991. god., s RO Textil import-export, Zagreb Šoštarićeva 10, na iznos dinarske protuvrijednosti od USD 360.000,00;

- ugovora o kratkoročnom kreditu s dodacima zaključenog dana 15. studenog 1990. god. s RO Textil import-export, Zagreb Šoštarićeva 10, na iznos od HRD 60.000.000,00;

Ugovorom o izdavanju bankovne garancije od 15.05.1989. godine, dogovoreno je da se garancija izdaje za kredit koji će Intex-Trading Ag, Zurich koristiti kod LHB Internatinal Handelsbank AG Frankfurt/M, kratkoročni revolving kredit preko kontokorentnog računa iznos kredita 4.000.000,00 CHF, garancija vrijedi 1 godinu od dana izdavanja, na plaćene iznose Banka kao garant će obračunati zateznu kamatu po stopi koja se obračunava na kredite za druge namjene uvećano za 50 %, odnosno po stopi prema Odluci SIV-a ako ista bude viša.

I Dodatak Ugovoru o izdavanju garancije od 05.07.1990. godine produžen rok važnosti garancije za godinu dana

Devizna garancija broj 4424-1-07619 od 17.07.1990. na iznos od DEM 4.562.000,00 s rokom važnosti garancije 18.07.1991. godine

Vještak je u tablici 1 dao pregled doznaka za plaćanje po garanciji broj 4424-1-07619.

Ugovorom o izdavanju bankovne garancije od 01.06.1990. godine, dogovoreno je da se garancija izdaje za kredit koji će Ecotex GmbH Munchen koristiti kod LHB Internatinal Handelsbank AG Frankfurt/M, kratkoročni revolving kredit preko kontokorentnog računa, iznos kredita 8.500.000,00 DEM, garancija vrijedi 1 godinu od dana izdavanja, na plaćene iznose Banka kao garant će obračunati zateznu kamatu po stopi koja se obračunava na kredite za druge namjene uvećano za 50 %, odnosno po stopi prema Odluci SIV-a ako ista bude viša

Devizna garancija broj 4424-2-07561 od 11.06.1990. na iznos od DEM 8.500.000,00 s rokom važnosti garancije 11.06.1991. godine

Vještak je u tablici 2 dao pregled doznaka za plaćanje po garanciji broj 4424-2-07561.

Ugovorom o izdavanju bankovne garancije od 15.05.1989. godine, dogovoreno je da se garancija izdaje za kredit koji će Bematex S.p.A Milano koristiti kod LHB Internatinal Handelsbank AG Frankfurt/M, kratkoročni revolving kredit preko kontokorentnog računa, iznos kredita 3.000.000,00 ITL, garancija vrijedi 1 godinu od dana izdavanja, na plaćene iznose Banka kao garant će obračunati zateznu kamatu po stopi koja se obračunava na kredite za druge namjene uvećano za 50 %, odnosno po stopi prema Odluci SIV-a ako ista bude viša

I Dodatak Ugovoru o izdavanju garancije od 18.10.1990. godine produžen rok važnosti garancije za godinu dana, a na iznos od DEM 4.092.000,00

Devizna garancija broj 4424-3-07819 od 16.11.1990. na iznos od DEM 4.092.000,00 s rokom važnosti garancije 16.11.1991. godine

Vještak je u tablici 3 dao pregled doznaka za plaćanje po garanciji broj 4424-3-07819.

Ugovorom o otvaranju akreditiva s odloženim polaganjem dinarskog pokrića od 28.03.1991. tužitelj i korisnik Textil import-export, Zagreb, dogovorili su iznos akreditiva u dinarskoj protuvrijednosti od USD 360.000,00, za plaćanje uvoza sirovina i repromaterijala s

konvertibilnog platnog područja i po navedenom ugovoru dospjelo je plaćanje iznosa USD 63.060,06 dana 23.09.1991. godine kako je to navedeno u tablici 4.

Ugovor o kratkoročnom kreditu od 15.11.1990. po kojem su tužitelj kao kreditor i Textil import-export, Zagreb, kao korisnik kredita zaključili su dana 15.11.1990. Ugovor o kratkoročnom kreditu na iznos od 7.000.000,00 din.

I Dodatkom Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 17.01.1991. god., povećava se okvirni iznos za din. 18.000.000,00, tako da ukupni okvirni kredit iznosi din 25.000.000,00 s rokom korištenja do 07.03.1991. god.

II Dodatkom Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 18.04.1991., produžava se rok korištenja kredita u iznosu od din. 23.700.000,00 sa roka 07.03.1991. na novi rok 01.06.1991. godine.

III Dodatkom Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 09.05.1991., povećava se iznos kredita za din 36.300.000,00 tako da ukupan iznos kredita iznosi din 60.000.000,00, a rok kredita produžava se sa roka 01.06.1991. na novi rok 30.06.1991. godine.

Vještak navodi da je na dan 30.06.1991. godine stanje potraživanja tužitelja po Ugovoru o kratkoročnom kreditu od 15.11.1990. i I, II i III Dodacima, iznosi ukupno za glavnice HRD 48.797.808, odnosno denominirano iznos od 48.797,81 kn.

Vještak dalje navodi da je tužitelj po kreditnim partijama 15100, 15101, 15104, 15410, 15105, 15432 i 15003 obračunao naknadu za bankarske usluge na dan 26.11.1991. godine u iznosu od HRD 3.780.096 odnosno denominirano iznos 3.780,10 kn.

Vještak u Rekapitulaciji potraživanja tužitelja od tuženika za glavnice, tečajne razlike, bankarske naknade navodi kako je prema podacima prikazanim u točki 1.1. do 1.6. nalaza, proizlazi potraživanje tužitelja od tuženika u ukupnom iznosu do 661.342.310,70 HRD, odnosno denominirano 661.342,34 kn, a navedeni iznos sastoji se od pojedinih iznosa i osnova, kako je to navedeno u tablicama.

U nastavku nalaza vještak navodi obračun zakonskih zatezних kamata na glavnice iz stupca 7. tablice 5. točke 2. nalaza, za razdoblje od datuma iz stupca 4. tablice 5. točke 2. nalaza do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom dana 21.06.2000. godine. (St 2/00 od 21.06.2000.) i to za glavnice 20.122,62 kn (glavnica garancija 4424-1-07619), obračunsko razdoblje od 16.09.1991. – 21.06.2000. (dan otvaranja stečajnog postupka) po metodi obračuna je komforna metoda od 16.09.1991. do 31.03.1994., a proporcionalna metoda od 01.04.1994. do 21.06.2000.

Izračun zakonske zatezne kamate rađen je uz primjenu dvije metode, i to komforna metoda obračuna za razdoblje 16.09.1991. do 31.03.1994. na kraju razdoblja kao i tijekom razdoblja vršen je pripis obračunane kamate glavnici tražbine i takva ukamaćena glavnica predstavlja osnovu za obračun kamata u slijedećem obračunskom razdoblju i proporcionalna metoda obračuna za razdoblje 01.04.1994. do 21.06.2000. Obračun kamate od 01.04.1994. započeo na do tada dospjelu glavicu s tada dospjelim kamatama i naveden je u tablicama.

Iz mišljenja vještaka proizlazi da je prema podacima prikazanim u točki 1.1. do 1.6. nalaza, te točkama 3. do 3.28. proizlazi potraživanje tužitelja od tuženika na dan 21.06.2000. god. (otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom St 2/00 od 21.06.2000.), za glavicu, troškove nabave deviza, bankarske naknade, iznos od 661.342,34 kn (stupac 3. tablica 35. točka 4. nalaza), te zatezne kamate u iznosu od 250.418.453,81 kn (stupac 5. tablica 35. točka 4. nalaza), što predstavlja ukupno potraživanje od 251.079.796,15 kn, (stupac 6. tablica 35. točka 4. nalaza), a navedeni iznosi sastoje se od pojedinih iznosa za glavnice, (stupac 4. tablica 35. točka 4. nalaza) i zatezних kamata na glavnice (stupac 5. tablica 35. točka 4. nalaza).

Tužitelj je prigovarao nalazu i mišljenju vještaka u dijelu obračuna zatezne kamate na pojedine iznose, navodeći kako je tijekom postupka detaljno obrazložio razloge zbog kojih ustraje na zahtjevu za obračun uz primjenu tužiteljevih kamatnih stopa po dospelju. Naime, tuženik je u vrijeme sklapanja pravnih poslova koji su temelj za tužiteljevo potraživanje u ovom predmetu, u potpunosti prihvatio primjenu odluka, pravilnika i ostalih akata tužitelja o

kamatnim stopama i metodi njihova izračuna te obvezama koje za njega iz tih akata proizlaze. Tužitelj ističe kako svi ugovori o izdavanju garancije, izričito određuju da "ukoliko banka kao garant izvrši plaćanje temeljem izdane garancije, na svaki tako plaćeni iznos Banka će obračunati i naplatiti kamatu obračunatu po stopi koja se obračunava na kredite za ostale namjene uvećana za 50%, odnosno po stopi prema odluci SIV, ako ona bude viša, a ako nalogodavac ne plati kamatu u roku od 15 dana od dana obračuna, Banka će naplatiti kamatu u skladu s Odlukom o kamatnim stopama." Tužitelj napominje da je tuženik izričitim

ugovornim odredbama pristao i na izmjene/korekcije kamatnih stopa. Sukladno tužiteljevoj odluci o kamatnim stopama, točka 1.3., kamatna stopa za kredite na ostale namjene iznosila je 150%, što uvećano za dogovoreno uvećanje od 50%, daje stopu kamate od 200% godišnje, a koju je primjenom odredbe čl. 277.st. 2. ZOO-a tužitelj osnovano obračunavao tijekom rujna 1991. da bi tijekom listopada 1991. ta kamata iznosila 260% godišnje. Iz niza nalaza i mišljenja financijskih vještaka u ovom predmetu, proizlazi da su hrvatske banke 2004. sa svojim klijentima slobodno ugovarale kamate po dospijeću.

Sudska praksa nije automatski isključila mogućnost zaštite takve kamati, već je zaštita ovisila o ocjeni da li ugovorena zatezna kamata ima elemente zelenaške (lihvarske) kamate.

Prilikom donošenja prvostupanjske presude u ovom predmetu 09. svibnja 2013. sud je zauzeto jasno stajalište, da tužiteljeve iskazane zatezne kamate u razdoblju 1991/1992 nisu bile lihvarske, a što proizlazi i iz rješenje VTS RH posl.br. PŽ-9674/2013 od 18. srpnja 2017. koje je usvojeno u ovom predmetu referira na stranici (7) obrazloženja upravo na tužiteljevu odluku o kamatnim stopama – pročišćeni tekst, lipanj 1990. toč. III.5, a koja je između ostalog, izmijenjena izmjenama i dopunama iz rujna 1991. Nakon izmjene, spomenuta III. 5 (odnosno 7.) glasi: "kamate po dospijeću – zatezna kamata, 260% odnosno prema Zakonu o visini zatezne kamate, ako je ista veća". U odnosu na visinu tužiteljeve kamatne stope po dospijeću, podaci ranije pribavljeni od Privredne banke d.d. Zagreb potvrđuju da su tužiteljeve stope bile ispod kamatnih stopa spomenute banke, pa slijedom toga, i obzirom na tadašnje okolnosti ogromne inflacije, nisu premašivale okvire kreditnog poslovanja ostalih banaka, primjerice, Privredna banka d.d. Zagreb je u predmetnom razdoblju primjenjivala kamatu i od 290% godišnje, slijedom čega je i prilikom donošenja prvostupanjske presude u ovom predmetu od 9. svibnja 2013. od stane naslovnog suda zaključeno slijedeće:" Vještak je u svom iskazu od 21.9.2010. istakao da su zatezne kamate tužitelj u drugoj polovini 1991. bile 45%, čak 45%, potom 130%, čak i 260% godišnje, da bi na kraju bile 17,82 % mjesečno. Obzirom na naprijed iskazani stav VSRH u Rev-74/93 od 21.10.1993., niti ovaj sud tako iskazane zatezne kamate u tom periodu ne smatra lihvarskim. Slijedom gore navedenog, tužitelj smatra, da je pri izračunu tražbine tužitelja, u razdoblju u kojem je ista bila viša od zakonske zatezne kamate, primarno tijekom 1991. i 1992. sudski vještak trebao uzeti u obzir kamatu po dospijeću tužiteljevima odlukama o kamatnim stopama, umjesto zakonske zatezne kamate te u tom smislu predlaže da naslovni sud pozove sudskog vještaka na dopunu nalaza i mišljenja te izradu dopunskog obračuna.

Tuženik je prigovarao nalazu i mišljenju navodeći da vještački nalaz i mišljenje nije moguće u cijelosti ispitati jer se temelji na nepotpunoj dokumentaciji u odnosu na plaćanja izvršena prema pozivima na plaćanje te izdanim bankarskim garancijama, a što i sam vještak navodi na str. 53. nalaza. Tuženik smatra kako bez utvrđenja iznosa obveze tuženika prema LHB banci po osnovi ugovora o kreditu nije moguće utvrditi osnovanost tražbine tužitelja prema tuženiku. Tužitelj, kao jamac, ne može od tuženika potraživati više nego što je tuženik dugovao LHB banci, jer jamčeva obveza ne može biti veća od obveze glavnog dužnika. Tuženik smatra da tužitelj kao jamac, može potraživati od tuženika, kao dužnika, samo ono što je jamac isplatio za račun dužnika po osnovi i prema uvjetima i rokovi sklopljenih ugovora o izdavanju bankarske garancije. Vještak u svom nalazu i mišljenju (toč. 1.2.1., tablica 5 pod B, 3.11 do 3.17) navodi i specificira tražbinu po osnovi plaćanja izvršenih po osnovi garancije broj 442-2-07561 u ukupnom iznosu od 46.782.844,21 kn (tablica 35 pod B) te predmetni iznos, u cijelosti neosnovano, pribraja ukupnom iznosu tražbine tužitelja prema tuženiku. Tuženik navodi da je tužitelj isplatio tražbinu LHB banke po osnovi na plaćanje po garanciji

broj 442-2-07561 koji je poslan telefaks- porukom dana 16.08.1991. i nakon toga, tj. nakon isteka važenja predmetne garancije (koja je vrijedila od 11.06.1990. do 11.06.1991.) a predmetna činjenica je nesporno i pravomoćno utvrđena drugostupanjskim rješenjem VTS RH Pž-9674/13 od 18.07.2017.

Tuženik smatra kako po osnovi plaćanja izvršenih temeljem garancije broj 442-2-07561 tužitelj nema osnovanog potraživanja prema tuženiku jer prema uvjetima garancija koje je izdao tužitelj, nakon datuma isteka garancije i neovisno o povratu garancije tužitelju, tužitelj

je oslobođen od svih obveza koje proizlaze iz predmetnih garancija, ali tužitelj je neovisno o citiranom uvjetu izdanih garancija, vršio plaćanja temeljem poziva na plaćanje koje je zaprimio nakon isteka važenja garancija br. 4424-1-07619 i br. 4424-3-07819.

Tuženik smatra kako se na prethodno specificirane iznose treba primijeniti stajalište iz drugostupanjskog rješenja VTS RH Pž-9674/13 od 18.07.2017. (str. 6. drugostupanjskog rješenja), kojim drugostupanjski sud utvrđuje da tužitelj nema pravo na naknadu iznosa koje je platio temeljem prava na plaćanje LHB banke zaprimljenih nakon isteka važenja garancija na koje se takav poziv na plaćanje odnosi. Navedeni prigovor se odnosi i na plaćanja izvršena temeljem garancije br. 4424-2-67561 od 11.07.1990. temeljem koje je tužitelj vršio plaćanja iako je sve pozive na plaćanje zaprimio nakon isteka valjanosti, što je nesporno i pravomoćno utvrđeno drugostupanjskim rješenjem VTS RH Pž-9674/13 od 18.07.2017. (st. 6. drugostupanjskog rješenja). Takva plaćanja od strane tužitelja prema LHB banci je u pravnoj teoriji plaćanje neduga, tj. plaćanje koje je tužitelj izvršio bez pravne osnove u ugovorima o izdavanju bankarske garancije te izdanim bankarskim garancijama, pa tužitelj nije ovlašten od tuženika potraživati takve iznose, uključujući kamatu i bilo koje s tim povezane troškove, jer ih nije platio za račun tuženika.

U odnosu na navedene tražbine tuženik ističe da je u drugostupanjskim rješenjem VTS RH Pž-9674/13 od 18.07.2017. (str. 7. drugostupanjskog rješenja) nesporno utvrđeno da tužitelj nema pravo potraživati troškove pribave deviza jer su oni sadržani u primjeni internog tečaja, a tužitelj eventualne daljnje troškove tek treba dokazati. Protivno rješenju VTS RH posl.br. Pž-9674/13 od 18.07.2017. vještak tražbinu po osnovi troškova nabave deviza neosnovano uključuje u ukupni iznos tražbine prema tuženiku, i to po slijedećim osnovama (tablica 35). Protivno navedenom, vještak je na tražbine do 31.03.1994. primijenio komforni obračun (metoda složenog ukamaćivanja) na cijelo razdoblje u trajanju više od godine dana, iako je obračun s pripisom kamate glavnici bio dopušten samo za razdoblja kraća od godine dana, a u slučaju nastavka obračuna zateznih kamata bez pripisa kamate glavnici.

Tuženik ističe da je potpuno neosnovano utvrđenje da bi godišnja kamatna stopa bila npr. 414,37%, 966,6%, 1.544,75%, 3.440,76%, 2.095,79% i slično, zaključno, tuženik prigovara nalazu i mišljenju vještaka Ljupka Omazića, dipl. oec. stalnog sudskog vještaka za financije i knjigovodstvo od 27.11.2018.

Sud je zakazao raspravu za 30.10.2019. na kojoj je nalaženo vještaku da se pismeno očituje na prijedlog tužitelja za dopunskim izračunom iz podneska od 02.01.2019. i to na način da kod izračuna koristi kamatu po dospijeću propisanu tužiteljevim odlukama o kamatnim stopama, zatim da primjeni komfornu metodu do dana otvaranja stečajnog postupka pa podredno tome da napravi izračun gdje će se kao datum s komfornog na proporcionalni način obračuna koristiti datum 20.04.1996. i da se pismeno očituje na prijedlog tuženika o svakoj izdanoj garanciji i to kada je tužitelj zaprimio poziv na plaćanje, kada je plaćanje izvršeno i koliki je ukupni iznos po svakoj pojedinoj garanciji tužitelj isplatio. Nadalje, dopuna nalaza je potrebna i po pitanju zahtjeva nabave troškova deviza i naknade za bankarske usluge. Dodatno, tuženik smatra da je dopuna nalaza potreba i po pitanju godišnje kamatne stope.

Vještak se pismeno očitovao na prigovore tužitelja i tuženika 2. 4. 2020., a sukladno zadacima s ročišta održanog 30.10.2019.

Očitujući se na prijedlog tužitelja za dopunskim izračunom iz podneska od 02.01.2019. i to na način da se kod izračuna koristi kamatu po dospijeću propisanu tužiteljevim odlukama o kamatnim stopama, zatim da primjeni komfornu metodu do dana otvaranja stečajnog

postupka pa da se napravi izračun gdje će se kao datum s komfornog na proporcionalni način obračuna koristiti datum 20.04.1996. i na prijedlog tuženika da se očituje o svakoj izdanoj garanciji, kada je tužitelj zaprimio poziv na plaćanje, kada je plaćanje izvršeno i koliki je ukupni iznos po svakoj pojedinoj garanciji tužitelj isplatio.

Vještaka se očitovao na prijedlog tužitelja navodeći da je prijedlog tužitelja u suprotnosti sa stavom Zagrebačke banke d.d. (dopis u privitku) i pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske Zagrebačka banka d.d. Zagreb, u dopisu navodi, citira: „Sukladno navedenim zakonskim i podzakonskim propisima, u predmetnom rješenju izračun zakonske zatezne kamate rađen je uz primjenu dvije metode, ovisno o razdoblju za koje se primjenjuje izračun kada je tražbina na koju se obračunava kamata dospjela u razdoblju do 31. ožujka 1994. primjenjuje se komforna metoda obračuna. Na kraju razdoblja (kao i tijekom razdoblja) vrši se pripis obračunane kamate glavnici tražbine i takva ukamaćena glavnica predstavlja osnovu za obračun kamata u sljedećem obračunskom razdoblju. Kada, pak vrijeme zakašnjenja započinje u predhodnom razdoblju, kamata se obračunava proporcionalnom metodom na uvećanu glavicu nastalu tijekom prethodnog razdoblja (glavnica na dan 31. ožujka 1994. godine), a prema dopisu Zagrebačke banke u predmetu OVR 2646/08.

Vještak dalje navodi kako je Vrhovni sud na sedmoj sjednici Građanskog odjela održanoj 21.11.2019. zauzeo je pravno shvaćanje i to „Primjenom dopuštenog složenog (komfornog) kamatnog računa (koji podrazumijeva pripisivanje dospjelih kamata glavnici) tako obračunate zatezne kamate u trenutku prijelaza na drugačiji način obračun kamata (od 1. travnja 1994.) postale su sastavni dio glavnice, stoga je tako uvećana glavnica osnovica za obračun daljnjih zateznih kamata primjenom proporcionalne metode“

Posebno naglašava da u predmetnom spisu (list 1538-1608 spisa) postoji izračun zateznih kamata po prijedlogu tužitelja izrađen od strane sudskog vještaka Zdravka Brestovac dipl. oec.

Zadatak vještaka je određen Rješenjem suda gdje je naznačeno između ostalog da će se provesti knjigovodstveno financijsko vještačenje poslovnih knjiga tuženika s obzirom na osnovu i visinu tužbenog zahtjeva što tuženik osporava i to visinu osnovnog potraživanja iz svakog pojedinog ugovora koju treba izračunati sudski vještak za financije i to u pogledu glavnice i zakonskih kamata.

Sukladno postavljenom zadatku u nalazu i mišljenju izvršen je obračun zakonskih zateznih kamata na pojedine glavnice iz stupca 7. tablice 5. točke 2. nalaza, gdje je utvrđeno ukupno potraživanje tužitelja od tuženika za kamate u ukupnom iznosu od 250.418.453,81 kn i na navedeni izračun tužitelj nema primjedbe, a isti je u skladu sa stajalištem Zagrebačke banke d.d. i Građanskog odjela Vrhovnog suda kako sam naveo pod točkama a i b.

Obzirom na gore navedena stajališta i izračun zateznih kamata u skladu s rješenjem suda gdje je utvrđeno ukupno potraživanje tužitelja od tuženika za kamate u ukupnom iznosu od 250.418.453,81 kn i navedeni izračun je u skladu s gore navedenim stajalištima te na koji tužitelj nema primjedbe,

Vještak se očitovao i na prijedlog tuženika o svakoj izdanoj garanciji i to kada je tužitelj zaprimio poziv na plaćanje, kada je plaćanje izvršeno i koliki je ukupni iznos po svakoj pojedinoj garanciji tužitelj isplatio. Nadalje, dopuna nalaza je potrebna i po pitanju nabave troškova deviza i naknade za bankarske usluge. Dodatno, tuženik smatra da je dopuna nalaza potrebna i po pitanju godišnje kamatne stope.

Vještak navodi da je Zagrebačka banka d.d. izdala Deviznu garanciju broj 4424-1-07619 17.07.1990. s rokom važnosti garancije do 18.07.1991. kojom je dala neopozivu i bezuvjetnu garanciju do iznosa od DEM 4.562.000,00 (list 636 spisa).

Zagrebačka banka d.d. je 18.07.1991. primila poziv na plaćanje iznosa 4.617.662,56 DEM koji iznos duguje društvo Intex Trading AG CH-Zurich, a za koje društvo je izdana garancija. (list 672 spisa)

Zagrebačka banka d.d. je po garanciji broj 4424-1-07619 izvršila plaćanje u ukupnom iznosu od 4.779.501,29 DEM, a po pojedinim iznosima i datumima plaćanja kako je prikazano u tablici 1. točka 1.1.1. nalaza.

Zagrebačka banka d.d. je izdala Deviznu garanciju broj 4424-2-07561 dana 11.06.1990. s rokom važnosti garancije do 11.06.1991. kojom je dala neopozivu i bezuvjetnu garanciju do iznosa od 8.500.000,00 DEM (list 639 spisa)

Zagrebačka banka d.d. je 16.08.1991. primila poziv na plaćanje iznosa 2.427.440,33 DEM kao i iznosa po akreditivima, koji iznos duguje društvo Ecotex GmbH, Munchen, a za koje društvo je izdana garancija. (list 684 spisa)

Zagrebačka banka d.d. je po garanciji broj 4424-2-07561 izvršila plaćanje u ukupnom iznosu od 3.014.821,62 DEM, a po pojedinim iznosima i datumima plaćanja kako je prikazano u tablici 2. točka 1.2.1. nalaza.

Zagrebačka banka d.d. je izdala Deviznu garanciju broj 4424-3-07819 dana 16.11.1990. s rokom važnosti garancije do 16.11.1991. kojom je dala neopozivu i bezuvjetnu garanciju do iznosa od 4.092.000,00 DEM (list 644 spisa)

Zagrebačka banka d.d. je primila nekoliko poziva za plaćanje koje duguje društvo Bematex S.p.a., Milano za koje je izdata navedena garancija i to:

- poziv na plaćanje od 01.10.1991. iznosa od 86.311,14 DEM (list 696 spisa)
- poziv na plaćanje od 02.10.1991. (list 698 spisa)
- poziv na plaćanje od 15.11.1991. iznosa 4.131.245,81 DEM (list 700 spisa)
- poziv na plaćanje od 02.12.1991. (list 702 spisa)
- poziv na plaćanje od 02.12.1991. (list 704 spisa)
- poziv na plaćanje od 10.01.1992. (list 706 spisa)

Zagrebačka banka d.d. je po garanciji broj 4424-3-07819 izvršila plaćanje u ukupnom iznosu od 4.377.998,43 DEM, a po pojedinim iznosima i datumima plaćanja kako je prikazano u tablici 3. točka 1.3.1. nalaza.

Vještak pojašnjava kako temeljem dokumentacije u spisu proizlazi da je korisnik garancija podnio zahtjev prije isteka roka važenja izdanih garancija, a tužitelj je plaćanja vršio nakon isteka roka garancija što je moguće i u skladu je sa poslovnom praksom je su poslovne banke u drugom polugodištu 1991. i 1992., a i kasnije vodile su tzv. „Evidencijsku deviznu poziciju“ za svakog komitenta, što znači da je evidentiran sav priliv koji je u izvozu ostvario taj komitent banke te mu je u okviru toga formirano pravo na plaćanje u inozemstvo. Ako pojedini komitent nije imao dostatnih deviznih prava, a imao je dinarska sredstva za kupnju deviza, ta prava su bila predmet kupoprodaje (devizni šticung), a postotak „deviznog šticunga“ ovisio je o trenutku i hitnosti potrebe za deviznim pravima.

Tužitelj je u obračun potraživanja za svaku pojedinu garanciju uvrstio i troškove pribave deviza, ali za navedene troškove u predmetni spis nije dostavio dokumentaciju na temelju koje je navedeni iznos obračunat.

Vještak pojašnjava da je u nalazu i mišljenju izračun zakonske zatezne kamate rađen je uz primjenu dvije metode.

Komfornom metodom obračuna za razdoblje 26.11.1991. do 31.03.1994. a na kraju razdoblja, kao i tijekom razdoblja vršen je pripis obračunate kamate glavnici tražbine i takva ukamaćena glavnica predstavlja osnovu za obračun kamata u slijedećem obračunskom razdoblju.

Proporcionalnom metodom obračuna za razdoblje 01.04.1994. do 21.06.2000., a obračun kamate od 01.04.1994. započeo je na do tada dospjelu glavicu s tada dospjelim kamatama.

U obračunima zateznih kamata za razdoblje od 1. travnja 1994. pa nadalje koristio je kao osnovicu za obračun kamata, glavicu sa stanjem 31.03.1994., a koja se sastoji od osnovne glavnice i kamata do 31.03.1994., koje su postale sastavni dio glavnice te je tako formirana glavnica na dan metodskog prijelaza, postala osnovica za obračun zateznih kamata primjenom proporcionalne metode od 1. travnja 1994.

Vještak ističe da je nalaz i mišljenje izradio u skladu s pravilima struke koji je u skladu sa stajalištem Zagrebačke banke d.d. i Građanskog odjela Vrhovnog suda i u obračunu zateznih kamata primijenio je kamatnu stopu na godišnjem nivou što je vidljivo u svakoj

pojedinoj tablici u točki 3. do 3.28., a u nastavku je dostavljen kompletan popis zakonskih zateznih kamata na godišnjem, mjesečnom i dnevnom nivou u razdoblju od 1991. do 2002. godine.

Vještak dodaje da je Portal ius-info jedinstveni pravni portal koji je namijenjen pravicima u gospodarstvu, sucima i državnim odvjetnicima, odvjetnicima, javnim bilježnicima, računovođama itd. i na tom portalu postoji program obračuna zakonskih zateznih kamata u kojem je ista stopa zateznih kamata kao i u nalazu te se kamata obračunava na dan metodskog prijelaza 31.03.1994., na način da na glavnice sa stanjem 31.03.1994., a

koja se sastoji od osnovne glavnice i kamata do 31.03.1994. godine, koje su postale sastavni dio glavnice te da je tako formirana glavnica na dan metodskog prijelaza, postala osnovica za obračun zateznih kamata primjenom proporcionalne metode od 1. travnja 1994.

Posebno naglašava da je na stranici 53. Nalaza naveo da je Nalaz i mišljenje izradio u skladu s postavljenim zadatkom na temelju raspoložive dokumentacije u spisu, jer iz podnesaka tuženika proizlazi da tuženik ne raspolaže nikakvom dokumentacijom niti poslovnim knjigama iz spornog razdoblja, pa zbog navedenog jedino moguće je izraditi nalaz i mišljenje temeljem dostavljene dokumentacije od strane tužitelja a koja se nalazi u predmetnom spisu.

Vještak navodi kako je od stečajne upraviteljice tuženika Anamarie Ivanković zatražio podatak o dostatnosti stečajne mase, mogućnosti namirenja tužiteljeve tražbine kao tražbine III isplatnog reda, ali do dana predaje očitovanja stečajna upraviteljica nije dostavila traženi podatak.

Vještak se usmeno očitovao na raspravi 22.9.2020. na prigovore tužitelja navodeći kako je nalaz i mišljenje izradio sukladno Zakonu o zakonskim zateznim kamata objavljene u službenim listovima. Tužitelj na takav izračun nije imao primjedbe niti na stopu niti na visinu nego tužitelj predlaže da vještak uzme stope Zagrebačke banke d.d. vezano za zatezne kamate koje je banka primjenjivala u navedenom razdoblju.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Omazić d.o.o. prihvatio kao stručan, jasan i izrađen sukladno pravilima struke. Vještak je detaljno obrazložio svoje mišljenje, a tuženik samo paušalno prigovara nalazu i mišljenju.

Iz saslušanja stečajne upraviteljice tuženika Anamarie Ivanković utvrđeno je da je ona stečajna upraviteljica Turist tripa d.o.o. zadnje dvije do tri godine te da redovito predaje izvješća u stečajni spis iz kojih je vidljivo da je u tijeku ishođenje dokumentacije, a koju su pokušali pribaviti raniji stečajni upravitelji radi uknjižbe prava vlasništva na nekretninama koje bi činile stečajnu masu stečajnog dužnika koje bi se onda trebale procijeniti i prodati u stečajnom postupku. Navodi kako se radi o nekretninama u Zagrebu u Gotovčevoj ulici, zgrada površine cca 1.000 m², ali stečajni dužnik nije u posjedu iste i u Draškovićevoj ulici 53 koje su bile jedina imovina stečajnog dužnika.

Odgovarajući na izravan upit suda da li bi navedena imovina bila dostatna za namirenje vjerovnika III. višeg isplatnog reda, Zagrebačke banke d.d. ovdje tužitelja, a koja je predmet ovog spora, preko 600 miliona kuna navodi kako prema predviđanjima vjerovnik neće namiriti svoju tražbinu.

Pojašnjava da je Stečajna masa iza stečajnog dužnika Novogradnja d.d. upisana u sudski registar radi izdavanja tabularnih isprava, a koja bi trebala izdati tabularnu ispravu u stečajnom postupku Turist trip d.o.o. u stečaju za navedene nekretnine, ali u navedenom stečajnom predmetu još nije donesena odluka tko će izdavati tabularne izjave te su svi upućeni na Državno odvjetništvo RH te se očekuje odluka.

Odgovarajući na pitanje punomoćnika tužitelja da li još uvijek postoji mogućnost da se tužitelj namiri u 2,13% svoje tražbine, jer prema izvještaju, nekretnina u Gotovčevoj ulici je oglašena za 6.032.000,00 kn, dok je iz izvješća stečajnog upravitelja Joze Brčić od 19.04.2013. navedeno kako se nekretnine stečajnog dužnika u Gotovčevoj prodaju za 16.590.696,00 kn navodi kako je obračun na koje se poziva tužitelja napravljen od ranijeg stečajnog upravitelja Joze Brčića, 2013. a nakon uvida u isti na današnjem ročištu, navodi da je projekcija rađena prije sedam godina kada je ta nekretnina oglašavana i prodavana. Stečajni

upravitelj Nikola Jakir koji je imenovan iza Joze Brčića, zaustavio je prodaju nekretnina oglašavanjem do rješenja dokumentacije vezane za vanknjižno vlasništvo, a ni ona kao stečajni upravitelj nije nastavila prodaju koja je ranije odgođena pa se ne može očitovati po pitanju tužitelja da li bi se isti namirio u postotku kako je to prije sedam godina dao u izračunu jedan od ranijih stečajnih upravitelja u stečajni postupku.

Odgovarajući na izričit upit suda ima li na žiro računu stečajnog dužnika iznos od 675.367.324,72 kn za namirenje ovdje tužitelja u cijelosti, ističe kako na žiro računu ima oko

13.000,00 kn što nije dostatno niti za namirenje troškove stečajnog postupka koji su po zadnjem izvješću iznosili 4.070.281,25 kn a koji su se u međuvremenu povećali jer nije bilo novaca za namirenje. Pojašnjava kako se troškovi stečajnog postupka u iznosu od 4.070.281,25 kn namiruju prije tražbine III. isplatnog reda sukladno Stečajnom zakonu.

Sud je iz saslušanja stečajne upraviteljice utvrdio da se tužitelj neće namiriti niti u prije navedenom postotku od 2,13% svoje tražbine jer jednostavnom matematičkom operacijom i sud koji nema znanja financijskog vještaka može izračunati da se s 13.000,00 kn koliko ima na računu ne mogu namiriti niti troškovi stečajnog postupka koji do sada iznose 4.070.281,25 kn, a čak i da se nekretnina stečajnog dužnika proda po 6.032.000,00 kn kao oglašenoj cijeni tužitelj se, kao vjerovnik III višeg isplatnog reda neće uopće namiriti.

Prema odredbi čl. 111. Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona (NN br. 82/06), stečajni postupci pokrenuti prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama stečajnog zakona (NN br. 82/06), dovršit će se po odredbama Stečajnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme njihovog pokretanja, isto kao i prema odredbi čl. 63. Zakona o izmjenama i dopunama stečajnog zakona NN br. 133/12.

Dakle, u ovom predmetu za utvrđenje vrijednosti predmeta spora primjenjuje se odredbama čl. 180. st.2. Stečajnog zakona (NN br. 44/96, 29/99), budući je stečaj nad tuženikom pokrenut 21. lipnja 2000.

Prema odredbi čl.180.st.2. Stečajnog zakona, vrijednost predmeta radi utvrđivanja tražbine koju je osporio stečajni upravitelj ili stečajni vjerovnik, određuje se prema iznosu koji se za tu tražbinu može očekivati pri razdiobi stečajne mase. Prema toj vrijednosti određivat će se i pravo na izjavljivanje revizije kao i pravno na parnične troškove.

Tužitelj, koji je jedan od članova Odbora vjerovnika tuženika naznačio je da je u stečaju prijavljena nedostatnost mase, te se namirenje njegove tražbine ne može očekivati, pa predlaže da se vrijednost predmeta spora utvrdi u iznosu od 10.000,00 kn, čemu se tuženik protivi.

Prema očitovanju stečajnog upravitelja stečajna masa nije dostatna niti za pokriće troškova stečajnog postupka.

Obzirom se radi o vrijednosti predmeta spora koja se određuje prema iznosu koji se za tu tražbinu može očekivati pri razdiobi stečajne mase, a stečajni upravitelj je naveo kako je stečajna masa nedostatna i za namirenje troškova stečajnog postupka, a tužitelju je osporena prijava tražbine u stečaju u iznosu od 675.367.324,72 kn, pa je u odnosu na omjer namirenja od 0% vrijednost predmeta spora određena 10.000,00 kn rješenjem od 16. listopada 2020.

Iz priloženih isprava proizlazi da je tužitelj dokazao da je LHB BANKA pravovremeno poslala zahtjev tužitelju za uplatu po bankarskim garancijama: broj 4424-1-07619 (koja je vrijedila od 18. srpnja 1990. do 18. srpnja 1991., zahtjev je podnesen 18. srpnja 1991.) i broj 4424-3-07819 (koja je vrijedila od 16. studenog 1990. do 16. studenog 1991., zahtjev je podnesen 16. studenog 1991.) i zahtjev za isplatu po garanciji broj 4424-2-07561 telefax porukom, dakle tužitelj je dokazao osnovu tužbenog zahtjeva na utvrđenje da postoji tražbina tužitelja prema tuženiku III višeg isplatnog reda, a visina je utvrđena iz nalaza i mišljenja vještaka kojeg je sud prihvatio kao stručan, logičan i sačinjen u skladu s pravilima struke, slijedom svega iznijetog odlučeno je kao u toč. I izreke.

Tuženik je dužan naknaditi i parnične troškove tužitelja sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, pa je tužitelju dosuđena naknada troškova parničnog postupka, a trošak je odmjeren prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Nar. novine br.91/04, 37/05,

59/07 i 148/09 i 142/12) u odnosu na vrijednost spora 10.000,00 kn a sastoji se od troška sastava podneska od 24.3.2004., 4.3.2005., 9.1.2006., 13.9.2007., (Tbr.8.1.) u iznosu od po 750,00 kn, sastav podneska od 28.5.2004. (Tbr.8.1) u iznosu od 400,00 kn, zastupanja na ročištu 14.11.2005., 18.7.2006., 8.3.2007. (Tbr.9.1) u iznosu od po 750,00 kn, ukupno 5.650,00 kn uvećano za tada važeći PDV od 22% u iznosu od 1.243,00 kn, (Tbr. 42.Tarife), dakle ukupno 6.893,00 kn, za sastav podneska od 14.12.2009., 30.3.2010., 1.9.2010., 21.10.2010., 8.11.2010., 3.2.2011., 3.6.2011., 8.11.2011., 10.2.2012. (Tbr.8.1.) u iznosu od po 750,00 kn, sastav podneska od 22.4.2011. (Tbr.8.1.) u iznosu od 500,00 kn, zastupanja na

ročištu 16.12.2009. i 21.9.2010. (Tbr.9.1.) u iznosu od po 750,00 kn, ukupno 8.750,00 kn uvećano za tada važeći PDV od 23% u iznosu od 2.012,50 kn (Tbr. 42 Tarife), dakle ukupno 10.762,50 kn, sastav podneska od 26.4.2012., 31.5.2012., (Tbr 8.1.) od po 750,00 kn, sastav podneska od 24.7.2012. (Tbr 8.1.) u iznosu od 500,00 kn, zastupanja na ročištu 3.7.2012., 11.4.2013., (Tbr. 9.1.) od po 750,00 kn, zastupanja na ročištu 6.5.2013. (Tbr. 9.1.) u iznosu od 500,00 kn, ukupno 4.000,00 kn uvećano za PDV od 25% u iznosu od 1.000,00 kn, (Tbr. 42 važeće Tarife), dakle ukupno 5.000,00 kn, trošak sastava žalbe na presudu od 16.5.2013. (Tbr. 10.1.) u iznosu od 937,50 kn, odgovor na žalbu tuženika od 31.5.2013. (Tbr. 10.1.) u iznosu od 750,00 kn, sastav podneska od 26.1.2018., 2.1.2019., 12.8.2019., 24.8.2020. (Tbr.8.1.) u iznosu od po 750,00 kn, zastupanja na ročištu 31.1.2018., 30.10.2019., 22.9.2020., 16.10.2020. (Tbr.9.1.) u iznosu od po 750,00 kn, ukupno 7.687,50 kn, uvećano za PDV od 25% (Tbr. 42 važeće Tarife), u iznosu od 1.921,87 kn, dakle ukupno 9.609,37 kn, trošak sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 10.000,00 kn, sudske pristojbe za odgovor na žalbu u iznosu od 2.500,00 kn, trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 5.000,00 kn, sveukupno 49.764,87 kn, temeljem Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 74/95, 57/96, 137/02 i 125/11, 112/12 i 157/13), trošak za vještaka prema rješenju od 25.8.2008. u iznosu od 10.000,00 kn i trošak za vještaka prema rješenju od 27.2.2018. u iznosu od 25.000,00 kn, dakle sveukupno 84.764,87 kn, slijedom čega je odlučeno kao u toč. III izreke presude.

U Zagrebu, 27. studenog 2020.

S U D A C:
Maja Jurovicki

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- pun. tužitelja po pun.
- pun. tuženika po pun.
- kal 30 dana

Broj zapisa: **1789b-24feb**

Kontrolni broj: **024e1-9e0a6-afbbe**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA JUROVICKI, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.